

**LEGEA FUNDAMENTALĂ
A REPUBLICII FEDERALE
GERMANIA**

DE

LEGEA FUNDAMENTALĂ A REPUBLICII FEDERALE GERMANIA

Prezentare generală

Prof. univ. dr. Ioan MURARU

1. Scurt istoric

Legea fundamentală a Republicii Federale Germania din 23 mai 1949 a marcat clar revenirea la democrație, după o lungă perioadă de regim autoritar. Ea demonstrează voința democratică și afirmarea fundamentală a drepturilor omului și a demnității persoanei umane. Data revenirii la democrație imediat după război dă un conținut particular fiecărui articol. În urma reunificării Germaniei (1990) s-au făcut unele modificări la Constituție¹.

Pe baza Constituției sale, Germania, prin eforturi considerabile, a reușit o spectaculoasă refacere și reconstrucție după război. „Legea fundamentală a făcut dovada meritelor sale în trecut. Este Constituția cea mai liberală din istoria germană. Ea a servit lumii întregi de model pentru alte constituții fondate pe democrație și pe statul de drept. Noi, germanii, avem toate motivele de a fi mândri de Legea fundamentală, de a ne alătura acestei Constituții și de a o apăra cu toate forțele noastre”².

Sistematizarea articolelor Constituției, în varianta sa încorporată în această culegere, este următoarea: Preambul; Drepturile fundamentale; Federația și landurile; Bundestagul, Bundesratul; Comisia mixtă; Președintele Federal; Guvernul Federal; Legislația federală; Aplicarea legilor federale și administrația federală; Sarcinile de interes comun; Sistemul judiciar; Finanțele; Starea de apărare; Dispoziții tranzitorii și finale.

Câteva remarci privind sistematizarea articolelor constituționale se impun:

- se observă clar că se face aplicarea clasicului principiu al separației și echilibrului puterilor;

¹ Caracterizare extrasă din Henri Oberdorff, *Les Constitutions de l'Europe des Douze*, La documentation française, Paris, 1992, p. 9.

² Roman Herzog, fost Președinte al Tribunalului Constituțional și apoi Președinte al Germaniei, discurs, noiembrie 1994. Reprodus în *Loi fondamentale pour la République Fédérale d'Allemagne*, Public Document, publicat de l'Office de presse et d'information du gouvernement fédéral, Bonn, 1998. Ca Președinte al Germaniei, Roman Herzog a reușit să tempereze inițiativele de schimbare a Constituției, exprimate cu prilejul împlinirii a 50 de ani de existență.

- este clar exprimată structura de stat federal³ a Germaniei;
- puterea judecătorească prezintă un specific prin includerea în vârful acesteia a Curții Constituționale Federale;
- sunt foarte multe reglementări detaliate privind problemele bugetare și fiscale, repartizarea lor între Federație și landuri.

2. Principii generale

Principiile care caracterizează statul și dreptul din Germania rezultă, în principal, din preambul, din reglementările privind drepturile omului, din cele privind puterile publice etc.

Preambulul Constituției are un conținut aparte, este o îmbinare a tradițiilor și speranțelor. El reafirmă responsabilitatea poporului german față de Dumnezeu și față de oameni și proclamă: „Prezenta Lege fundamentală este aplicabilă întregului popor german.” Despărțită în două state ca urmare a războiului, Germania Federală a exprimat grija pentru întregul popor german, dar și speranța unei reunificări apropiate. Desigur, această reunificare a întârziat mult, aproape o jumătate de secol, și, tocmai de aceea, preambulul are o valoare istorică aparte. Legea fundamentală din 1949 nu a trebuit înlocuită cu o nouă lege după reunificarea din anul 1990, fiind suficiente câteva modificări prin Tratatul de Unificare din 31 august 1990.

Constituția stabilește **trăsăturile**⁴ de bază ale statului: garantarea libertăților prin recunoașterea inviolabilității demnității umane ca un drept la autodeterminare individuală ce se impune puterilor statului; întreaga putere emană de la popor care o exercită prin autorități reprezentative alese prin vot universal; pregătirea și derularea alegerilor sunt asigurate, în esență, de partidele politice; statul este o democrație parlamentară; statul este un stat de drept, un stat social; suveranitatea emană de la popor, ea se exercită de popor prin alegeri și plebiscite și prin organe speciale învestite cu puteri legislative, executive și judiciare.

3. Autoritățile publice. Raporturile constituționale

Două precizări caracterizează ordinea constituțională germană: structura și funcțiile autorităților publice corespund structurii federale a statului; este evidentă aplicarea clasicului principiu al separației și echilibrului puterilor.

Puterea legislativă este reprezentată de Parlament care cunoaște două Adunări, și anume Bundestagul și Bundesratul, la nivelul întregului stat.

La nivelul statelor membre ale Federației autoritățile se pot implica numai în interiorul frontierelor landului.

³ Pentru caracteristicile statului federal, vezi Ioan Muraru, Elena Simina Tănăsescu, *Drept constituțional și instituții politice*, vol. II, Ediția 14, C.H. Beck, București, 2013, p. 67 – 68.

⁴ Informațiile și constatările sunt culese sau prelucrate din: *Loi fondamentale pour la République Fédérale d'Allemagne*, Office de presse et d'information du gouvernement fédéral, Bonn, 1998; *Textes de lois*, Loi sur la Cour constitutionnelle fédérale, Informations de la République Fédérale d'Allemagne, Inter Nationes, Bonn, 1966; *Legi de larg interes în Republica Federală Germania*, traducere de Constantin Furtună, Editura de Sud, Craiova, 2001.

Bundestagul este organul reprezentativ al poporului ales prin vot universal, prin utilizarea dublului buletin (un vot pentru reprezentantul din circumscripția electorală și un altul care exprimă opțiunea pentru o listă a landului).⁵

Bundestagul nu se poate autodizolva, dar poate fi dizolvat. În principal îndeplinește funcția legislativă, dar are și alte funcții. Un aspect specific este existența delegatului Bundestagului pentru armată (**Ombudsmanul pentru armată**), prin care se exercită controlul parlamentar în domeniul apărării drepturilor fundamentale.

Bundesratul este autoritatea publică prin care landurile colaborează la legiferare și la administrarea Federației, precum și în afacerile Uniunii Europene. Membrii acestuia nu sunt aleși, ci numiți și revocați de guvernămintele landurilor.⁶

Guvernul Federal, alături de Bundestag, conduce statul, fiind format din **Cancelarul Federal** și **miniștrii federali**. Cancelarul este ales de Bundestag la propunerea Președintelui Federal și răspunde de stabilirea marilor orientări politice.

Președintele Federal nu are funcții de decizie, având un rol integrator în materie politică și un rol de reprezentare în relațiile internaționale. Este ales de Convenția Federală (membrii Bundestagului plus un număr egal de membri aleși proporțional de parlamentele landurilor)⁷ și poate îndeplini cel mult două mandate. Mandatul este de cinci ani. Unele hotărâri și ordine trebuie contrasemnate de Cancelarul Federal sau de ministrul federal de resort.

4. Puterea judecătorească

Aceasta este exercitată de judecători, independenți și subordonați numai legii. Jurisdicția este exercitată de Curtea Constituțională Federală; tribunalele federale; tribunalele statelor (landurilor). Puterea jurisdicțională este deci divizată într-o jurisdicție constituțională și cinci jurisdicții independente, fiecare având în frunte o Curte Supremă a Federației (jurisdicția penală și civilă, jurisdicția administrativă, jurisdicția fiscală, jurisdicția muncii, jurisdicția socială).⁸

5. Administrația publică locală. Organizarea administrativ-teritorială

Landurile, districtele și localitățile sunt conduse de organisme alese prin alegeri generale, directe, libere, echitabile și secrete. Localităților li se garantează dreptul de a reglementa toate problemele locale, pe propria răspundere, în limitele legii. Asociațiile de localități au și ele dreptul la autonomie locală, aceasta cuprinzând și autonomia financiară. Referendumul este frecvent utilizat în rezolvarea problemelor locale.

⁵ Cf. *Loi fondamentale... op. cit.*, p. 28.

⁶ Cf. *Loi fondamentale... op. cit.*, p. 29.

⁷ Cf. *Loi fondamentale... op. cit.*, p. 31 – 32.

⁸ Vezi *Textes de lois, op. cit.*, p. 6 – 7.

6. Drepturile omului

Ele sunt reglementate imediat după preambul. Reglementările corespund marilor instrumente juridice internaționale în domeniu. Ele încep prin consacrarea și protecția demnității umane, continuând cu protecția dreptului la viață, la integritate psihică, libertatea individuală etc.

Aceste reglementări reflectă clar angajamentul poporului german pentru respectul personalității umane.

7. Raporturile dintre dreptul național și dreptul Uniunii Europene

Sunt clar definite în sensul că: Germania participă la dezvoltarea Uniunii Europene; poate transfera prin lege puterile suverane; poate să introducă o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru contestarea unui act legislativ al acesteia care încalcă principiul subsidiarității; regulile generale de drept internațional fac parte integrantă din legea federală, ele prevalând asupra legilor și creând direct drepturi și obligații pentru locuitorii teritoriului federal.

8. Controlul de constituționalitate

Este exercitat de Curtea Constituțională Federală. Judecătorii sunt aleși, o parte de Bundestag și altă parte de Bundesrat, având minimum 40 de ani, pentru un mandat de 12 ani, fiind exclusă realegerea. Curtea cuprinde două Camere cu domenii de competență diferită, fiecare având câte opt membri. Curtea nu este un organ politic, ci un veritabil tribunal.⁹

⁹ Cf. *Textes de lois, op. cit.*, p. 8 – 9.

LEGEA FUNDAMENTALĂ A REPUBLICII FEDERALE GERMANIA¹

PREAMBUL

Conștient de responsabilitatea sa în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, inspirat de hotărârea de a promova pacea în lume, în calitate de partener egal într-o Europă unită, poporul german, în exercitarea puterii sale constituante, a adoptat această Lege fundamentală. Germanii din landurile Baden-Württemberg, Bavaria, Berlin, Brandenburg, Bremen, Hamburg, Hesse, Niedersachsen, Mecklenburg-Vorpommern, Nordrhein-Westphalia, Rhineland-Palatinat, Saarland, Saxony, Saxony-Anhalt, Schleswig-Holstein și Thuringia au obținut unitatea și libertatea Germaniei prin autodeterminare. Această Lege fundamentală se aplică întregului popor german.

CAPITOLUL I Drepturile fundamentale

Art. 1. DEMNITATEA UMANĂ – DREPTURILE OMULUI – FORȚA OBLIGATORIE A DREPTURILOR FUNDAMENTALE

1. Demnitatea umană este inviolabilă. Respectarea și protejarea acesteia reprezintă obligația tuturor autorităților statului.
2. Poporul german recunoaște că drepturile omului, inviolabile și inalienabile, reprezintă baza fiecărei comunități, a păcii și a justiției în lume.
3. Drepturile fundamentale menționate mai jos sunt obligatorii pentru puterea legislativă, puterea executivă și cea judecătorească, ca drept aplicabil în mod nemijlocit.

¹ A fost adoptată la 8 mai 1949 și a intrat în vigoare la 23 mai 1949. A fost publicată în BGBl (Federal Law Gazette) III 100-1/1949. A fost modificată de foarte multe ori, însă modificările substanțiale au intervenit în 1956, 1968, în perioada 1990 – 1994, în 29 iulie 2009 și în 11 iulie 2012 (ultima revizuire a fost publicată în BGBl I, p. 1478/2012).

Art. 2. LIBERTĂȚILE PERSONALE

1. Fiecare persoană are dreptul la libera dezvoltare a personalității sale, atât timp cât nu încalcă drepturile altora sau nu contravine ordinii constituționale sau bunelor moravuri.

2. Orice persoană are dreptul la viață și integritate fizică. Libertatea persoanei este inviolabilă. Aceste drepturi pot fi restrânse doar în baza legii.

Art. 3. EGALITATEA ÎN FAȚA LEGII

1. Toți oamenii sunt egali în fața legii.

2. Bărbații și femeile se bucură de drepturi egale. Statul promovează transpunerea efectivă în practică a drepturilor egale pentru femei și bărbați și ia măsuri pentru eliminarea dezavantajelor existente.

3. Nicio persoană nu poate fi favorizată sau defavorizată pe motive de sex, filiație, rasă, limbă, țară și origine, credință sau opinii politice ori religioase. Nicio persoană nu poate fi defavorizată din cauza invalidității.

Art. 4. LIBERTATEA DE CREDINȚĂ ȘI CONȘTIINȚĂ

1. Libertatea de credință și de conștiință, cât și libertatea de profesiune a unui crez religios sau filosofic sunt inviolabile.

2. Practicarea liberă a religiei este garantată.

3. Nicio persoană nu poate fi obligată, împotriva conștiinței sale, să efectueze serviciul militar care implică folosirea armelor. Detaliile se reglementează printr-o lege federală.

Art. 5. LIBERTATEA DE EXPRIMARE, ARTELE ȘI ȘTIINȚELE

1. Fiecare persoană are dreptul să-și exprime liber opiniile, să le disemineze verbal, în scris și prin imagini și să se informeze, în mod nestingherit, din surse general accesibile. Libertatea presei și libertatea de informare, prin intermediul programelor de radio și de televiziune și al filmelor, sunt garantate. Nu există cenzură.

2. Aceste drepturi sunt limitate de dispozițiile dreptului comun, de dispozițiile pentru protecția tinerilor și de dreptul la onoarea persoanei.

3. Artele și științele, cercetarea și învățământul sunt libere. Libertatea de a preda nu exonerează nicio persoană de supunerea față de Constituție.

Art. 6. CĂSĂTORIA – FAMILIA – COPIII

1. Căsătoria și familia se bucură de protecția specială a statului.

2. Creșterea și educarea copiilor reprezintă dreptul natural al părinților și o obligație ce le revine cu prioritate. Statul îi supraveghează în îndeplinirea acestei obligații.

3. Copiii pot fi separați de familie, împotriva voinței părinților sau tutorilor acestora, doar în baza legii și doar dacă părinții sau tutorii nu-și îndeplinesc obligațiile ori dacă copiii se află în pericol de a fi abandonați din alte motive.

4. Fiecare mamă are dreptul la protecție și îngrijire din partea comunității.

5. Copiilor nelegitimi li se acordă, prin lege, aceleași oportunități pentru dezvoltare fizică și mentală și pentru statutul social ca și copiilor din căsătorie.

Art. 7. SISTEMUL EDUCAȚIONAL

1. Întregul sistem educațional se află sub supravegherea statului.
2. Părinții și tutorii au dreptul să decidă asupra participării copiilor aflați în grija lor la învățământul religios.
3. Instruirea religioasă face parte din programa școlară normală a școlilor de stat, cu excepția școlilor laice. Fără a aduce atingere dreptului de supraveghere al statului, instruirea religioasă se face conform doctrinelor comunității religioase în cauză. Profesorii nu pot fi obligați să ofere instruire religioasă împotriva voinței lor.
4. Dreptul de a înființa școli private este garantat. Școlile private care servesc ca alternativă la școlile de stat au nevoie de aprobarea statului și se supun legilor landului. Această aprobare este acordată dacă școlile private nu sunt inferioare școlilor de stat în ceea ce privește obiectivele lor educaționale, dotările sau pregătirea profesională a cadrelor didactice și dacă nu se favorizează astfel discriminarea elevilor în funcție de veniturile părinților lor. Aprobarea este respinsă dacă situația economică și juridică a cadrelor didactice nu este asigurată în mod adecvat.
5. O școală elementară privată este aprobată doar dacă autoritatea educațională consideră că aceasta servește unui interes pedagogic special sau dacă, la solicitarea părinților sau a tutorilor, aceasta urmează a fi înființată ca o școală confesională sau interconfesională ori ca o școală bazată pe o filosofie aparte și dacă în municipiu nu mai există o altă școală elementară de stat de acest tip.
6. Școlile pregătitoare sunt eliminate.

Art. 8. LIBERTATEA DE ÎNTRUNIRE

1. Toți cetățenii germani au dreptul să se întrunească pașnic și neînarmați, fără notificare sau autorizare prealabile.
2. În cazul întrunirilor în aer liber, acest drept poate fi limitat prin lege sau în baza legii.

Art. 9. LIBERTATEA DE ASOCIERE

1. Toți cetățenii germani au dreptul să formeze societăți și alte asociații.
2. Asociațiile ale căror obiective sau activități contravin dreptului penal sau care sunt îndreptate împotriva ordinii constituționale ori principiului cooperării internaționale sunt interzise.
3. Dreptul de a întemeia asociații pentru protecția și îmbunătățirea condițiilor de lucru și economice este garantat fiecărei persoane și fiecărei ocupații sau profesii. Acordurile care restrâng sau încalcă acest drept sunt nule; măsurile luate în acest scop sunt ilegale. Măsurile luate conform articolului 12a, alineatelor 2 și 3 din articolul 35, alineatului 4 din articolul 87a sau articolului 91 nu pot fi îndreptate împotriva conflictelor de muncă dintre asociații, în sensul primei

teze a acestui alineat, pentru protejarea și îmbunătățirea condițiilor de muncă și economice.

Art. 10. SECRETUL CORESPONDENȚEI, AL POȘTEI ȘI TELECOMUNICAȚIILOR

1. Secretul corespondenței, al poștei și telecomunicațiilor este inviolabil.
2. Restricțiile pot fi impuse doar conform legii. Dacă restricția servește la protejarea ordinii democratice libere sau a existenței ori a securității Federației sau a unui land, legea poate prevedea ca persoana afectată să nu fie informată asupra restricției și ca recursul la acțiunea în instanță să fie înlocuit cu o investigație a cazului de autoritățile și instituțiile auxiliare instituite de legislativ.

Art. 11. LIBERA CIRCULAȚIE

1. Toți cetățenii germani se bucură de libera circulație pe întreg teritoriul federal.
2. Acest drept nu poate fi restrâns decât prin lege și doar în cazurile în care absența mijloacelor adecvate de întreținere reprezintă o povară pentru comunitate sau în care respectiva restrângere este necesară pentru prevenirea unui pericol iminent la adresa existenței sau a ordinii democratice libere a Federației ori a landului, pentru combaterea riscului unei epidemii, pentru răspunsul în cazul unui accident grav sau dezastru natural, pentru protejarea tinerilor împotriva neglijării grave sau pentru prevenirea infracțiunilor.

Art. 12. LIBERTATEA PROFESIEI

1. Toți cetățenii germani au dreptul să-și aleagă liber ocupația sau profesia, locul de muncă și locul de formare. Practicarea unei ocupații sau profesii poate fi reglementată prin lege.
2. Niciunei persoane nu i se poate cere să presteze o anumită muncă, decât în cadrul unei obligații tradiționale de serviciu în folosul comunității, care se aplică tuturor, în mod general și echitabil.
3. Munca forțată nu este permisă decât ca urmare a unei pedepse privative de libertate pronunțate pe cale judiciară.

Art. 12a. SERVICIUL MILITAR OBLIGATORIU ȘI SERVICIUL CIVIL ALTERNATIV

1. Bărbaților care au împlinit vârsta de 18 ani li se poate cere să se încorporeze în cadrul forțelor armate, al Poliției Federale de Frontieră sau într-o organizație de apărare civilă.
2. Orice persoană care, din motive de conștiință, refuză să efectueze serviciul militar care implică folosirea armelor, poate fi obligată să îndeplinească un serviciu alternativ. Durata serviciului alternativ nu trebuie să depășească durata serviciului militar. Detaliile sunt reglementate prin lege fără a prejudicia libertatea de conștiință și cu posibilitatea serviciului alternativ fără legătură cu organizațiile forțelor armate și ale Poliției Federale de Frontieră.
3. Atunci când este în vigoare starea de apărare, persoanele supuse serviciului militar obligatoriu, care nu sunt chemate să efectueze serviciul

conform alineatului 1 sau 2 din acest articol, pot fi repartizate, prin lege, să lucreze în cadrul serviciilor civile de apărare, inclusiv protecția populației civile; acestea pot fi repartizate să lucreze în sectorul public, doar în scopul executării funcțiilor poliției sau a altor funcții suverane ale administrației publice, care pot fi executate doar de persoanele angajate în serviciul public. Serviciul specificat în prima teză a acestui alineat poate include servicii în cadrul forțelor armate, în aprovizionarea cu echipamente militare sau în cadrul autorităților administrației publice; repartizarea pentru prestarea de servicii legate de aprovizionarea și deservirea populației civile este permisă doar în vederea îndeplinirii cerințelor de bază ale populației sau a garanțării siguranței acesteia.

4. Dacă, pe durata unei stări de apărare, nevoia de servicii civile în sistemul de sănătate publică sau în spitalele militare nu poate fi satisfăcută pe bază de voluntariat, femeile cu vârsta între 18 și 25 de ani pot fi chemate să presteze respectivele servicii în baza legii. Aceștia nu li se poate cere, sub nicio formă, să presteze un serviciu care implică folosirea armelor.

5. Înaintea apariției stării de apărare, repartizările în temeiul alineatului 3 al acestui articol pot fi efectuate doar dacă sunt îndeplinite cerințele alineatului 1 al articolului 80a. În vederea pregătirii pentru prestarea serviciilor în temeiul alineatului 3 al acestui articol, care necesită cunoștințe sau competențe speciale, participarea la cursuri de formare poate fi impusă prin lege. În acest caz, nu se aplică prima teză a acestui alineat.

6. Dacă, pe durata unei stări de apărare, nevoia de lucrători în domeniile specificate în a doua teză a alineatului 3 a acestui articol nu poate fi acoperită pe bază de voluntariat, dreptul cetățenilor germani de a-și abandona ocupația sau locul de muncă poate fi limitat de lege, în vederea satisfacerii acestei nevoi. Înaintea apariției stării de apărare, prima teză din alineatul 5 al acestui articol se aplică *mutatis mutandis*.

Art. 13. INVIOABILITATEA DOMICILIULUI

1. Domiciliul este inviolabil.

2. Perchezițiile pot fi autorizate doar de un judecător sau, în cazul în care nu suportă amânare, de autoritățile desemnate prin lege și pot fi efectuate doar în maniera prevăzută de lege.

3. Dacă anumite elemente de fapt justifică suspiciunea că o persoană a comis o infracțiune foarte gravă, definită în mod expres prin lege, se pot folosi mijloace tehnice de supraveghere acustică a domiciliului în care se presupune că locuiește suspectul, conform ordinului judecătoresc, în scopul urmăririi infracțiunii, cu condiția ca metodele alternative de investigare a chestiunii să fie disproporționat de dificile sau sortite eșecului. Autorizația se acordă pentru o perioadă limitată de timp. Ordinul este emis de un complet alcătuit din trei judecători. În cazuri care nu suportă amânare, ordinul poate fi emis și de un singur judecător.

4. Pentru prevenirea pericolelor la adresa siguranței publice, în special a pericolelor la adresa vieții sau a publicului, se pot folosi mijloace tehnice de

supraveghere a domiciliului, doar în baza unui ordin judecătoresc. În cazul în care nu suportă amânare, aceste măsuri pot fi ordonate și de alte autorități desemnate prin lege; hotărârea judecătorească se obține ulterior, fără întârziere.

5. Dacă se au în vedere mijloace tehnice doar pentru protecția persoanelor care se află în mod oficial la domiciliu, măsura poate fi ordonată de o autoritate desemnată prin lege. Informațiile astfel obținute pot fi folosite doar în scopurile urmăririi penale sau pentru prevenirea pericolului și doar dacă legalitatea măsurii a fost stabilită anterior de un judecător; în cazul în care nu suportă amânare, hotărârea judecătorească se obține ulterior, fără întârziere.

6. Guvernul Federal informează anual Bundestagul cu privire la folosirea mijloacelor tehnice, conform alineatului 3, și la problemele ce țin de competența Federației, conform alineatului 4, și în măsura în care aprobarea judiciară este necesară, conform alineatului 5 al acestui articol. Un complet ales de Bundestag exercită supravegherea parlamentară pe baza acestui raport. Landul exercită o supraveghere parlamentară comparabilă.

7. Interferențele și restricțiile sunt permise doar pentru prevenirea unui pericol la adresa publicului sau a vieții unei persoane ori, conform legii, pentru prevenirea unui pericol iminent la adresa siguranței și ordinii publice, în special pentru diminuarea crizei de locuințe, combaterea riscului de epidemie sau protejarea tinerilor aflați în situații de risc.

Art. 14. PROPRIETATEA – DREPTUL DE MOȘTENIRE – EXPROPRIEREA

1. Proprietatea și dreptul de moștenire sunt garantate. Conținutul și limitele acestora sunt stabilite prin lege.

2. Proprietatea presupune obligații. Utilizarea acesteia servește totodată binelui public.

3. Exproprierea este permisă doar pentru binele public. Aceasta poate fi ordonată doar în baza legii, care stabilește natura și mărimea despăgubirii. Respectiva despăgubire este stabilită prin realizarea unui echilibru echitabil între interesul public și interesele persoanelor afectate. În caz de dispută referitoare la cuantumul despăgubirii, se poate recurge la instanțele ordinare.

Art. 15. NAȚIONALIZAREA

Proprietatea funciară, resursele naturale și mijloacele de producție pot fi transferate proprietatea publică sau alte forme de întreprindere publică, în scopul naționalizării, printr-o lege care stabilește natura și mărimea despăgubirii. Referitor la despăgubirea respectivă, tezele a treia și a patra din alineatul 3 al articolului 14 se aplică *mutatis mutandis*.

Art. 16. CETĂȚENIE – EXTRĂDARE

1. Cetățenia germană nu poate fi retrasă. Cetățenia se poate pierde doar în baza legii, iar, împotriva voinței persoanei afectate, doar dacă aceasta nu devine apatridă ca urmare a acestui fapt.

2. Niciun cetățean german nu poate fi extrădat într-o țară străină. Legea poate conține prevederi contrare în privința extrădării într-un stat membru al Uniunii Europene sau o instanță internațională, cu condiția respectării statului de drept.

Art. 16a. DREPTUL LA AZIL

1. Persoanele persecutate pe motive politice au drept la azil.

2. Alineatul 1 al acestui articol nu poate fi invocat de o persoană care intră pe teritoriul federal dintr-un stat membru al Uniunii Europene sau dintr-un alt stat terț în care se aplică Convenția privind statutul refugiaților și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Statele din afara Comunităților Europene cărora li se aplică criteriile din prima teză a acestui alineat sunt specificate printr-o lege care necesită acordul Bundesratului. În cazurile menționate în prima teză a acestui alineat, măsurile pentru încetarea șederii solicitantului pot fi aplicate fără legătură cu vreo acțiune în justiție introdusă împotriva acestuia.

3. Printr-o lege care necesită acordul Bundesratului se pot specifica statele în care se deduce, în mod sigur, că nu există persecuție politică sau pedepse ori tratamente inumane sau degradante, pe baza legilor acestora, a practicilor de asigurare a respectării legislației și a condițiilor politice generale. Se prezumă că un cetățean străin dintr-un asemenea stat nu este persecutat, atât timp cât nu aduce dovezi care să demonstreze că, împotriva acestei prezumții, el este persecutat din motive politice.

4. În cazurile specificate în alineatul 3 din acest articol și în alte cazuri care sunt complet nefondate sau considerate a fi complet nefondate, punerea în aplicare a măsurilor pentru încetarea șederii unui solicitant poate fi suspendată de o instanță, dacă există dubii serioase în legătură cu legalitatea acestora; scopul controlului poate fi limitat, iar obiecțiile formulate cu întârziere pot fi ignorate. Detaliile sunt stabilite prin lege.

5. Alineatele 1 până la 4 ale acestui articol nu exclud încheierea acordurilor internaționale dintre statele membre ale Uniunii Europene sau cu acele state terțe care, ținând cont de obligațiile rezultate din Convenția privind statutul refugiaților și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a căror aplicare trebuie asigurată în statele contractante, adoptă reguli ce le conferă competență să decidă asupra cererilor de azil, inclusiv recunoașterea reciprocă a deciziilor în materie de azil.

Art. 17. DREPTUL DE A ADRESA PETIȚII

Fiecare persoană are dreptul de a adresa, individual sau împreună cu alții, cereri scrise sau plângeri autoritățile competente și legiuitor.

Art. 17a. RESTRÂNGEREA DREPTURILOR FUNDAMENTALE ÎN ANUMITE CAZURI

1. Legile referitoare la serviciul militar și cel alternativ pot prevedea ca dreptul fundamental al membrilor forțelor armate și ai serviciului alternativ de

a-și exprima liber și disemina opiniile verbal, în scris și prin imagini (prima clauză din alineatul 1 al articolului 5), dreptul fundamental de întrunire (articolul 8) și dreptul de a adresa petiții (articolul 17), atât timp cât permite depunerea de cereri sau plângeri împreună cu alții, să fie restrânse pe durata serviciului militar sau alternativ.

2. Legile referitoare la apărare, inclusiv protecția populației civile, pot prevedea limitarea drepturilor fundamentale la libera circulație (articolul 11) și la inviolabilitatea domiciliului (articolul 13).

Art. 18. PIERDEREA DREPTURILOR FUNDAMENTALE

Orice persoană care abuzează de libertatea de exprimare, în special libertatea presei (alineatul 1 din articolul 5), libertatea de predare (alineatul 3 din articolul 5), libertatea de întrunire (Articolul 8), libertatea de asociere (Articolul 9), confidențialitatea corespondenței, a poștei și a telecomunicațiilor (Articolul 10), drepturile de proprietate (Articolul 14) sau dreptul la azil (Articolul 16a), pentru a lupta împotriva ordinii democratice libere, își pierde aceste drepturi fundamentale. Pierderea acestor drepturi și durata acestora sunt stabilite de Curtea Constituțională Federală.

Art. 19. RESTRÂNGEREA DREPTURILOR FUNDAMENTALE – CĂI DE ATAC LEGALE

1. În măsura în care, conform acestei Legi fundamentale, un drept fundamental poate fi restrâns în temeiul legii, respectiva lege se aplică în general și nu doar unui anumit caz. În plus, legea trebuie să specifice dreptul fundamental afectat și articolul în care este consacrat.

2. În niciun caz nu poate fi afectat un drept fundamental în esența sa.

3. Drepturile fundamentale se aplică și persoanelor juridice din țară, în măsura în care natura acestor drepturi o permite.

4. Dacă drepturile unei persoane sunt încălcate de o autoritate publică, persoana se poate adresa instanțelor. Dacă nu s-a stabilit altă jurisdicție, se va recurge la instanțele ordinare. A doua teză a alineatului 2 din articolul 10 nu este afectată de acest alineat.

CAPITOLUL II

Federația și landurile

Art. 20. PRINCIPII CONSTITUȚIONALE – DREPTUL DE A OPUNE REZISTENȚĂ

1. Republica Federală Germania este un stat federal, democratic și social.

2. Întreaga autoritate a statului emană de la popor. Aceasta este exercitată de popor, prin alegeri și prin vot, precum și prin organismele legislative, executive și judecătorești specifice.

3. Legiuitorul se supune ordinii constituționale, iar puterea executivă și cea judecătorească se supun legii și justiției.

4. Toți cetățenii germani au dreptul de a rezista oricărei persoane care încearcă să elimine ordinea constituțională, dacă nu există o altă cale de atac.

Art. 20a. PROTECȚIA CONDIȚIILOR NATURALE ALE VIEȚII

Conștient de responsabilitatea sa față de generațiile viitoare, statul protejează prin legislație condițiile naturale ale vieții și animalelor și, conform legii și justiției, prin măsuri executive și judiciare, toate în cadrul ordinii constituționale.

Art. 21. PARTIDELE POLITICE

1. Partidele politice participă la formarea voinței politice a poporului. Acestea pot fi înființate în mod liber. Organizarea lor internă trebuie să respecte principiile democratice. Acestea trebuie să-și justifice public bunurile patrimoniale și sursele și să explice modul de utilizare a fondurilor lor.

2. Partidele care, prin obiectivele lor sau prin comportamentul aderenților lor, tind să submineze sau să desființeze ordinea democratică liberă sau să pericliteze existența Republicii Federale Germania sunt neconstituționale. Curtea Constituțională Federală decide asupra chestiunii de neconstituționalitate.

3. Detaliile sunt reglementate prin legile federale.

Art. 22. CAPITALA FEDERALĂ – DRAPELUL FEDERAL

1. Berlin este capitala Republicii Federale Germania. Federația răspunde pentru reprezentarea națiunii ca întreg în capitală. Detaliile sunt reglementate prin legea federală.

2. Drapelul federal este format din culorile negru, roșu și auriu.

Art. 23. UNIUNEA EUROPEANĂ – PROTECȚIA DREPTURILOR FUNDAMENTALE – PRINCIPIUL SUBSIDIARITĂȚII

1. În vederea instituirii unei Europe unite, Republica Federală Germania participă la dezvoltarea Uniunii Europene, care promovează principiile democratice, sociale și federale, statul de drept și principiului subsidiarității și care garantează un nivel de protecție a drepturilor fundamentale comparabil, în esență, cu cel prevăzut prin Legea fundamentală. În acest scop, Federația poate transfera prin lege puterile suverane, cu acordul Bundesratului. Instituirea Uniunii Europene, cât și modificările la tratatele fondatoare și reglementările comparabile, care modifică sau completează această Lege fundamentală sau fac posibile aceste modificări sau completări, se supun alineatelor 2 și 3 din articolul 79.

1a. Bundestagul și Bundesratul au dreptul să introducă o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru contestarea unui act legislativ al Uniunii Europene care încalcă principiul subsidiarității. Bundestagul este obligat să introducă această acțiune la cererea unei părți dintre membrii săi. Printr-un statut care necesită acordul Bundesratului, excepțiile de la prima teză din alineatul 2 al articolului 42 și din prima teză din alineatul 2 al articolului 52 pot fi

autorizate în vederea exercitării drepturilor acordate Bundestagului și Bundesratului, în baza obligațiilor contractuale ale Uniunii Europene.

2. Bundestagul, prin intermediul Bundesratului, ia parte la problemele legate de Uniunea Europeană. Guvernul Federal informează Bundestagul și Bundesratul în mod cuprinzător și cât mai repede cu putință.

3. Înaintea participării la actele legislative ale Uniunii Europene, Guvernul Federal oferă posibilitatea Bundestagului de a-și afirma poziția. Pe parcursul negocierilor, Guvernul Federal ține cont de poziția Bundestagului. Detaliile sunt reglementate prin lege.

4. Bundesratul participă la procesul decizional al Federației în măsura în care acesta ar fi fost competent să procedeze astfel într-o chestiune internă comparabilă sau în măsura în care subiectul intră în competența landului.

5. În măsura în care interesele landului sunt afectate într-un domeniu care ține de competența exclusivă a Federației și în alte chestiuni și în măsura în care Federația are competență de legiferare, Guvernul Federal ține cont de poziția Bundesratului. În măsura în care competențele legislative ale landului, structura autorităților landului sau procedurile administrative ale landului sunt afectate în principal, poziția Bundesratului este respectată înainte de toate în stabilirea poziției Federației, în concordanță cu responsabilitatea Federației față de întreaga națiune. În cazul chestiunilor ce pot conduce la cheltuieli mai mari sau la venituri reduse pentru Federație este necesar acordul Guvernului Federal.

6. Dacă competențele legislative exclusive ale landului în materie de învățământ, cultură sau programe radio sunt afectate în principal, exercitarea drepturilor ce aparțin Republicii Federale Germania, ca stat membru al Uniunii Europene, este delegată de Federație unui reprezentant al landului desemnat de Bundesrat. Aceste drepturi vor fi exercitate cu participarea și sub supravegherea Guvernului Federal; exercitarea acestor drepturi ține cont de responsabilitatea Federației față de întreaga națiune.

7. Detaliile referitoare la alineatele 4 – 6 din acest articol sunt reglementate printr-o lege care necesită acordul Bundesratului.

Art. 24. INSTITUȚII INTERNAȚIONALE

1. Printr-o lege, Federația poate transfera puterile suverane organizațiilor internaționale.

1a. În măsura în care landurile sunt competente să exercite puterile statului și să îndeplinească funcțiile statului, acestea pot transfera, cu acordul Guvernului Federal, puterile suverane unor instituții transfrontaliere din regiunile învecinate.

2. În vederea menținerii păcii, Federația poate adera la un sistem de securitate colectivă reciprocă; procedând astfel, aceasta acceptă limitările impuse puterilor sale suverane care pot aduce și garanta o pace durabilă în Europa și între națiunile lumii.

3. În vederea soluționării disputelor dintre state, Federația aderă la acordurile care prevăd arbitrajul internațional obligatoriu, general și universal.

Art. 25. DREPTUL INTERNAȚIONAL PUBLIC ȘI DREPTUL FEDERAL

Regulile generale de drept internațional public fac parte integrantă din legea federală. Acestea prevalează asupra legilor și creează direct drepturi și obligații pentru locuitorii teritoriului federal.

Art. 26. ASIGURAREA PĂCII INTERNAȚIONALE

1. Actele susceptibile să tulbure relațiile de pace dintre națiuni, în special pentru pregătirea unui război de agresiune, sunt neconstituționale. Acestea sunt considerate infracțiuni.

2. Armele concepute pentru război pot fi produse, transportate sau comercializate doar cu acordul Guvernului Federal. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 27. FLOTA COMERCIALĂ

Toate navele comerciale germane reprezintă o flotă comercială unică.

Art. 28. CONSTITUȚIILE LANDURILOR – AUTONOMIA LOCALITĂȚILOR

1. Ordinea constituțională a landurilor trebuie să respecte principiile unui stat republican, democratic și social, guvernat de statul de drept, în sensul Legii fundamentale. În fiecare land, district și localitate, oamenii sunt reprezentați printr-un organism ales în cadrul unor alegeri generale, directe, libere, egale și secrete. În cazul alegerilor districtuale și locale, persoanele care dețin cetățenia altui stat membru al Uniunii Europene sunt eligibile să voteze și să fie alese, conform legislației Uniunii Europene. În localități, adunarea locală poate ține locul organismului ales.

2. Localităților li se garantează dreptul de a reglementa toate problemele locale, pe propria răspundere, în limitele prevăzute prin lege. În limitele funcțiilor lor desemnate prin lege, asociațiile de localități au și ele dreptul la autonomie locală, conform legilor. Garantarea autonomiei locale cuprinde și bazele autonomiei financiare; aceste baze includ dreptul localităților la surse de venituri fiscale bazate pe capacitatea economică și dreptul de a stabili ratele cu care aceste surse sunt impozitate.

3. Federația garantează că ordinea constituțională a landurilor respectă drepturile fundamentale și dispozițiile alineatelor 1 și 2 din acest articol.

Art. 29. NOUA DELIMITARE A TERITORIULUI FEDERAL

1. Împărțirea teritoriului federal în landuri poate fi revizuită pentru a garanta că fiecare land are mărimea și capacitatea de a-și îndeplini funcțiile cu eficiență. O atenție cuvenită se va acorda în această privință legăturilor regionale, istorice și culturale, eficienței economice și nevoilor de planificare locală și regională.

2. Revizuirile împărțirii actuale în landuri sunt stabilite printr-o lege federală, care trebuie confirmată prin referendum. Landurilor afectate li se acordă ocazia de a-și exprima punctul de vedere.

3. Referendumul este organizat în landurile din ale căror teritorii sau părți de teritoriu urmează să se înființeze un nou land sau un land cu granițe redefinite (Landurile afectate). Votarea trebuie să fie organizată dacă landurile afectate ar trebui să rămână așa cum sunt sau dacă ar trebui înființat un nou land sau un land cu granițe redefinite. Propunerea de înființare a unui nou land ori a unui land cu granițe redefinite intră în vigoare dacă schimbarea este aprobată de o majoritate din teritoriul viitor al landului respectiv și de o majoritate din teritoriile sau din părțile de teritoriu ale unui land afectat luate laolaltă, a căror afiliere cu landul urmează a fi modificată în același mod. Propunerea nu intră în vigoare dacă, pe teritoriul oricărui land afectat, majoritatea respinge schimbarea; totuși, această respingere nu are consecințe dacă, în oricare parte a teritoriului a cărui afiliere cu landul afectat urmează a fi modificată, o majoritate de două treimi aprobă schimbarea, cu excepția cazului când schimbarea este respinsă de o majoritate de două treimi din întregul teritoriu al landului în cauză.

4. Dacă într-o zonă economică urbană compactă și clar delimitată, ale cărei părți se găsesc în două sau mai multe landuri și care are cel puțin un milion de locuitori, o zecime dintre cei cu drept de vot la alegerile pentru Bundestag depune o petiție pentru includerea acelei zone într-un singur land, o lege federală stabilește în termen de doi ani dacă schimbarea se va face conform alineatului 2 din acest articol sau dacă trebuie organizat un referendum consultativ în landul afectat.

5. Referendumul consultativ stabilește dacă schimbările propuse de lege sunt aprobate de alegători. Legea poate înainta cel mult două propuneri distincte în vederea examinării de alegători. Dacă o majoritate aprobă o schimbare propusă în legătură cu împărțirea curentă în landuri, o lege federală poate stabili în termen de doi ani dacă schimbarea este efectuată conform alineatului 2 din acest articol. Dacă propunerea este făcută conform tezelor a treia și a patra din alineatul 3 al acestui articol, o lege federală, care prevede înființarea landului propus, este adoptată în termen de doi ani de la votul consultativ, iar confirmarea prin referendum nu mai este necesară.

6. Majoritatea în cazul unui referendum sau al unui referendum consultativ constă în majoritatea voturilor exprimate, cu condiția să reprezinte cel puțin un sfert dintre persoanele cu drept de vot la alegerile pentru Bundestag. Alte detalii referitoare la consultarea populară, la petiții și referendumuri consultative sunt reglementate printr-o lege federală care poate prevedea, de asemenea, ca aceeași inițiativă populară să nu poată fi reînnoită într-un interval de cinci ani.

7. Alte schimbări referitoare la teritoriul landurilor pot avea loc prin acorduri între landurile în cauză sau printr-o lege federală, cu acordul Bundesratului, dacă teritoriul care urmează să facă obiectul schimbării nu are mai mult de 50.000 de locuitori. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului și al unei majorități a membrilor Bundestagului. Legea trebuie să ofere posibilitatea municipalităților și districtelor afectate să-și prezinte punctul de vedere.

8. Prin derogare de la dispozițiile alineatelor 2 până la 7 din acest articol, landurile pot revizui diviziunea teritoriului existent sau a părților din teritoriul lor prin acord. Localităților și districtelor afectate li se acordă ocazia să-și exprime punctul de vedere. Acordul necesită confirmarea prin referendum în fiecare land în cauză. Dacă revizuirea afectează doar o parte a teritoriului unui land, referendumul poate fi organizat doar în zonele afectate; a doua clauză din alineatul 5 nu se aplică. În cadrul unui referendum organizat în baza acestui alineat, majoritatea voturilor exprimate este decisivă, cu condiția să reprezinte cel puțin un sfert dintre persoanele cu drept de vot la alegerile pentru Bundestag; detaliile sunt reglementate printr-o lege federală. Acordul necesită aprobarea Bundestagului.

Art. 30. PUTERILE SUVERANE ALE LANDURILOR

Exercitarea puterilor de stat și îndeplinirea funcțiilor statului sunt responsabilitatea landurilor, în măsura în care prezenta Lege fundamentală nu dispune altfel sau admite o altă reglementare.

Art. 31. SUPREMAȚIA LEGII FEDERALE

Dreptul federal prevalează asupra dreptului landului.

Art. 32. RELAȚIILE EXTERNE

1. Întreținerea relațiilor cu alte state străine este de competența Federației.
2. Înaintea încheierii unui tratat care afectează situația specială a unui land, landul respectiv este consultat în timp util.
3. În măsura în care landurile au putere de legiferare, acestea pot încheia tratate cu alte state străine, cu acordul Guvernului Federal.

Art. 33. CETĂȚENIE EGALĂ – SERVICIUL PUBLIC

1. Fiecare cetățean german se bucură în oricare land de aceleași drepturi și obligații politice.
2. Fiecare cetățean german este eligibil în mod egal pentru funcțiile publice, potrivit cu aptitudinile, calificările și realizările sale profesionale.
3. Exercitarea drepturilor civile și politice, eligibilitatea pentru funcții publice și drepturile dobândite în serviciul public sunt independente de confesiunea religioasă. Nicio persoană nu poate fi dezavantajată pe motivul apartenenței sau non-apartenenței la o anumită confesiune religioasă sau crez filosofic.
4. Exercitarea autorității suverane în mod regulat este încredințată, în general, membrilor serviciului public, care se află într-o relație de serviciu și loialitate definită de dreptul public.
5. Legea care guvernează serviciul public este reglementată și dezvoltată ținând cont de principiile tradiționale ale unui corp profesionist al funcționarilor publici.

Art. 34. RĂSPUNDEREA PENTRU ÎNCĂLCAREA ÎNDATORIRILOR OFICIALE

Dacă o persoană, în exercitarea unei funcții publice încredințate ei, își încalcă îndatoririle oficiale față de o terță parte, răspunderea revine în principal statului sau organismului public al cărei angajat este. În cazul delictelor premeditate sau

al neglijenței grave, se păstrează dreptul la o acțiune în regres împotriva funcționarului în cauză. Instanțele ordinare nu se pot opune cererilor de compensație sau despăgubire.

Art. 35. ASISTENȚA JURIDICĂ ȘI ADMINISTRATIVĂ ȘI ASISTENȚA ÎN TIMPUL DEZASTRELOR

1. Toate autoritățile federale și ale landului își acordă reciproc asistență judiciară și administrativă.

2. În vederea menținerii sau restabilirii siguranței sau ordinii publice, în situații foarte grave, un land poate solicita personal și echipamente de la corpul federal de grăniceri, în vederea sprijinirii forțelor sale de poliție, dacă, fără acest sprijin, poliția nu și-ar putea îndeplini atribuțiile sau ar putea să și le îndeplinească cu mare dificultate. Pentru a răspunde unui accident grav sau unui dezastru natural, un land poate solicita sprijinul forțelor de poliție ale altor landuri sau personalul și echipamentele altor autorități administrative, ale forțelor armate sau ale Poliției Federale de Frontieră.

3. Dacă dezastrul natural sau accidentul periclitează teritoriul mai multor landuri, Guvernul Federal, în măsura necesară pentru combaterea pericolului, poate cere conducerii landurilor să pună forțe de poliție la dispoziția altor landuri și poate desfășura unități ale corpului federal de grăniceri sau ale forțelor armate în vederea sprijinirii poliției. Măsurile luate de Guvernul Federal, conform primei teze a acestui alineat, sunt anulate în orice moment, la cererea Bundesratului și imediat ce pericolul a fost eliminat.

Art. 36. PERSONALUL AUTORITĂȚILOR FEDERALE

1. Funcționarii publici angajați de autoritățile federale de cel mai înalt rang provin din toate landurile, într-o proporție adecvată. Persoanele angajate de celelalte autorități federale provin, de regulă, din landul pe care-l deservesc.

2. Legile referitoare la serviciul militar țin cont atât de împărțirea Federației în landuri, cât și de loialitatea locuitorilor acestora față de regiunea lor.

Art. 37. CONSTRÂNGEREA FEDERALĂ

1. Dacă un land nu și îndeplinește obligațiile în baza acestei Legi fundamentale sau a altor legi federale, Guvernul Federal, cu acordul Bundesratului, poate lua măsurile necesare pentru a obliga landul să și respecte obligațiile.

2. În scopul punerii în aplicare a acestor măsuri coercitive, Guvernul Federal sau reprezentantul acestuia are dreptul să emită instrucțiuni pentru toate landurile și pentru autoritățile acestora.

CAPITOLUL III Bundestagul

Art. 38. ALEGERILE

1. Membrii Bundestagului german sunt aleși prin alegeri generale, directe, libere, egale și secrete. Aceștia sunt reprezentanții întregului popor, nu se supun ordinelor sau instrucțiunilor și răspund doar în fața conștiinței lor.

2. Orice persoană care a împlinit vârsta de 18 ani are drept de vot; orice persoană care a atins vârsta majoratului poate fi eligibilă.

3. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 39. ÎNTRUNIRE, LEGISLATURĂ, CONVOCARE

1. Cu excepția următoarelor dispoziții, Bundestagul este ales pentru o perioadă de patru ani. Mandatul acestuia se încheie odată cu convocarea noului Bundestag. Noi alegeri sunt organizate nu mai devreme de 46 de luni și nu mai târziu de 48 de luni de la începerea mandatului electoral. Dacă Bundestagul este dizolvat, noi alegeri sunt organizate în termen de 60 de zile.

2. Bundestagul se reunește cel mai târziu în a treizecea zi de după alegeri.

3. Bundestagul stabilește suspendarea sau reluarea sesiunilor sale. Președintele Bundestagului poate convoca Bundestagul la o dată anterioară. Acesta este obligat să procedeze astfel, dacă o treime dintre membri, Președintele Federal sau Cancelarul Federal solicită acest lucru.

Art. 40. PREȘEDINȚIA – REGULAMENTUL DE PROCEDURĂ

1. Bundestagul își alege Președintele, vicepreședinții și secretarii. Acesta adoptă regulamentul de procedură.

2. Președintele dispune de puterile de administrare și de poliție în incinta Bundestagului. Nicio percheziție și nici un sechestrul nu pot avea loc în sediul Bundestagului, fără acordul acestuia.

Art. 41. MONITORIZAREA ALEGERILOR

1. Monitorizarea alegerilor este de competența Bundestagului. Acesta decide, de asemenea, dacă un membru și-a pierdut calitatea de deputat.

2. Plângerile împotriva acestor decizii ale Bundestagului pot fi depuse la Curtea Constituțională Federală.

3. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 42. DEZBATERI, VOTARE

1. Ședințele Bundestagului sunt publice. La propunerea unei zecimi dintre membri sau la propunerea Guvernului Federal, publicul poate fi exclus cu o majoritate de două treimi. Propunerea este votată în ședință cu ușile închise.

2. Hotărârile Bundestagului se iau cu majoritatea voturilor exprimate, cu excepția cazurilor în care prezenta Lege fundamentală prevede altfel. Regulamentul de procedură poate permite excepții cu privire la alegerile desfășurate de Bundestag.

3. Rapoartele autentice ale ședințelor publice ale Bundestagului și ale comisiilor acestuia nu atrag nici un fel de răspundere.

Art. 43. DREPTUL DE A SOLICITA PREZENȚA, DREPTUL DE ACCES ȘI DREPTUL DE A FI AUDIAT

1. Bundestagul și comisiile acestuia pot solicita prezența oricărui membru al Guvernului Federal.

2. Atât membrii Bundesratului și ai Guvernului Federal, cât și reprezentanții acestora pot participa la toate ședințele Bundestagului și la reuniunile comisiilor acestuia. Aceștia au dreptul de a fi ascultați în orice moment.

Art. 44. COMISIILE DE ANCHETĂ

1. Bundestagul are dreptul și, la propunerea unei pătrimi dintre membrii săi, obligația, de a înființa o comisie de anchetă, care să obțină dovezile necesare în cadrul audierilor publice. Audierile pot fi făcute și în ședințe secrete.

2. Prevederile de procedură penală se aplică *mutatis mutandis* obținerii de probe. Confidențialitatea corespondenței, a poștei și a telecomunicațiilor nu este afectată.

3. Instanțele și autoritățile administrative trebuie să acorde asistență juridică și administrativă.

4. Deciziile comisiilor de anchetă nu se supun controlului judiciar. Instanțele sunt libere să evalueze și să decidă asupra faptelor care au făcut obiectul investigației.

Art. 45. COMISIA RESPONSABILĂ CU PROBLEMELE UNIUNII EUROPENE

Bundestagul numește o comisie responsabilă cu problemele Uniunii Europene. Acesta poate autoriza comisia să exercite drepturile Bundestagului, în baza articolului 23, față de Guvernul Federal.

Art. 45a. COMISIA PENTRU AFACERI EXTERNE ȘI COMISIA PENTRU APĂRARE

1. Bundestagul numește o Comisie pentru afaceri externe și o Comisie pentru apărare.

2. Comisia pentru apărare are și competențele unei comisii de anchetă. La cererea unei pătrimi dintre membrii acesteia, aceasta are datoria de a supune anchetei o anumită problemă.

3. Alineatul 1 al articolului 44 nu se aplică chestiunilor legate de apărare.

Art. 45b. COMISARUL PARLAMENTAR PENTRU FORȚELE ARMATE

Un Comisar Parlamentar pentru Forțele Armate este numit în vederea protejării drepturilor fundamentale și sprijinirii Bundestagului în exercitarea suveranității parlamentare a forțelor armate. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 45c. COMISIA PENTRU PETIȚII

1. Bundestagul numește o comisie pentru petiții care să se ocupe de cererile și plângerile adresate Bundestagului, în temeiul articolului 17.
2. Competențele Comisiei privind soluționarea plângerilor sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 45d. COMISIA DE CONTROL PARLAMENTAR

1. Bundestagul numește o comisie pentru examinarea activităților serviciilor de informații ale Federației.
2. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 46. IMUNITĂȚILE MEMBRILOR

1. Un membru nu poate fi niciodată supus procedurilor judiciare sau acțiunii disciplinare ori tras la răspundere în orice alt mod în afara Bundestagului, pentru un vot exprimat sau pentru orice discurs ori dezbateri în Bundestag sau în oricare dintre comisiile acestuia. Această dispoziție nu se aplică declarațiilor defăimătoare.
2. Un membru nu poate fi judecat sau arestat pentru o infracțiune pasibilă de pedeapsă, fără acordul Bundestagului, excepție făcând cazul când acesta este arestat în timpul comiterii infracțiunii sau în ziua următoare.
3. Acordul Bundestagului este necesar și pentru orice restrângere a libertății persoanei unui membru sau pentru inițierea procedurilor împotriva unui membru, în baza articolului 18.
4. Orice procedură penală sau orice procedură inițiată în baza articolului 18 împotriva unui membru și reținerea sau altă restrângere a libertății persoanei sale sunt suspendate la cererea Bundestagului.

Art. 47. DREPTUL DE A REFUZA FURNIZAREA DE DOVEZI

Membrii pot refuza să furnizeze dovezi cu privire la persoanele care le-au divulgat informații lor, în calitate de membri ai Bundestagului, sau cărora aceștia le-au divulgat informații în această calitate, cât și dovezi referitoare la respectivele informații. În măsura în care acest drept de a refuza furnizarea de dovezi se aplică, reținerea de documente nu este permisă.

Art. 48. CANDIDATURĂ – PROTECȚIA CALITĂȚII DE MEMBRU – REMUNERAȚIE

1. Fiecare candidat pentru alegerile Bundestagului are dreptul la concediul necesar pentru campania sa electorală.
2. Nicio persoană nu poate fi împiedicată să accepte sau să exercite funcția de membru al Bundestagului. Niciunei persoane nu i se poate înmâna preaviz de concediere și nici nu poate fi eliberată din funcție pe acest motiv.
3. Membrii au dreptul la o remunerație adecvată, care să le asigure independența. Aceștia au dreptul să utilizeze gratuit toate mijloacele de transport public. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 49

Abrogat.

CAPITOLUL IV

Bundesratul

Art. 50. FUNCȚII

Landurile participă, prin intermediul Bundesratului, la reglementarea și administrarea Federației și la problemele referitoare la Uniunea Europeană.

Art. 51. STRUCTURĂ – VOTUL PONDERAT

1. Bundesratul este format din membrii guvernelor landurilor, care îi numesc și îi revocă. Aceștia pot fi reprezentați de alți membri ai guvernelor lor.

2. Fiecare land beneficiază de cel puțin trei voturi; landurile cu mai mult de două milioane de locuitori beneficiază de patru voturi, landurile cu mai mult de șase milioane de locuitori beneficiază de cinci voturi, iar landurile cu mai mult de șapte milioane de locuitori beneficiază de șase voturi.

3. Fiecare land poate numi un număr de membri egal cu voturile pe care le deține. Voturile fiecărui land pot fi exprimate doar ca un întreg și doar de membrii prezenți sau de înlocuitorii acestora.

Art. 52. PREȘEDINTELE – DECIZII – REGULAMENTUL DE PROCEDURĂ

1. Bundesratul își alege Președintele pentru o perioadă de un an.

2. Președintele convoacă Bundesratul. Acesta este obligat să procedeze astfel, dacă delegații a cel puțin două landuri sau Guvernul Federal solicită acest lucru.

3. Bundesratul ia hotărâri cu cel puțin majoritatea voturilor sale. Acesta adoptă regulamentul de procedură. Ședințele Bundesratului sunt publice. În mod excepțional, ședințele pot fi și secrete.

3a. În cazul problemelor legate de Uniunea Europeană, Bundesratul poate înființa o Comisie pentru afaceri europene, ale cărei decizii sunt considerate a fi deciziile Bundesratului; numărul voturilor ce urmează a fi exprimate în mod uniform de landuri este stabilit în alineatul 2 din articolul 51.

4. Ceilalți membri sau reprezentanți ai guvernelor landurilor pot deține funcții în comisiile Bundesratului.

Art. 53. PARTICIPAREA MEMBRILOR GUVERNULUI FEDERAL

Membrii Guvernului Federal au dreptul și, la cerere, obligația de a participa la ședințele Bundesratului și ale comisiilor acestuia. Aceștia au dreptul de a fi ascultați în orice moment. Bundesratul este ținut la curent de Guvernul Federal în legătură cu derularea activităților sale.

CAPITOLUL IVa Comisia mixtă

Art. 53a. STRUCTURĂ – REGULAMENTUL DE PROCEDURĂ

1. Comisia mixtă este formată din două treimi din membrii Bundestagului și din o treime din membrii Bundesratului. Bundestagul desemnează membrii în raport cu importanța diferitelor grupuri parlamentare; aceștia nu pot fi membri ai Guvernului Federal. Fiecare land este reprezentat de un membru al Bundesratului desemnat de land; acești membri nu se supun instrucțiunilor. Înființarea Comisiei mixte și procedurile acesteia sunt reglementate printr-un regulament de procedură care urmează a fi adoptat de Bundestag și care necesită acordul Bundesratului.

2. Guvernul Federal informează Comisia mixtă despre planurile sale în cazul unei stări de apărare. Drepturile Bundestagului și ale comisiilor sale în temeiul alineatului 1 din articolul 43 nu sunt afectate de dispozițiile acestui alineat.

CAPITOLUL V Președintele Federal

Art. 54. ALEGERI – MANDAT

1. Președintele Federal este ales fără dezbateri de Convenția Federală. Orice cetățean german care are drept de vot la alegerile pentru Bundestag și care a împlinit vârsta de 40 de ani poate fi ales Președinte.

2. Mandatul Președintelui Federal este de cinci ani. Realegerea pentru un mandat consecutiv este permisă doar o singură dată.

3. Convenția Federală este formată din membrii Bundestagului și dintr-un număr egal de membri aleși pe principiul reprezentării proporționale de reprezentanțele populare ale landurilor.

4. Convenția Federală se întrunește cu cel mult 30 de zile înainte de expirarea mandatului Președintelui Federal sau, în cazul unei încetări premature, în cel mult 30 de zile de la acea dată. Convenția Federală este convocată de Președintele Bundestagului.

5. După expirarea mandatului electoral, perioada specificată în prima teză a alineatului 4 din acest articol începe odată cu prima întrunire a Bundestagului.

6. Este aleasă persoana care primește voturile majorității membrilor Convenției Federale. Dacă, după două scrutine, niciun candidat nu obține respectiva majoritate, este aleasă persoana care primește cel mai mare număr de voturi la următorul scrutin.

7. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 55. INCOMPATIBILITĂȚI

1. Președintele Federal nu poate fi membru al guvernului sau al unui organ legislativ al Federației sau al unui land.

2. Președintele Federal nu poate să dețină nicio altă funcție remunerată sau să practice vreo meserie sau profesie ori să facă parte din conducerea sau comisia de supraveghere a unei întreprinderi administrate pentru profit.

Art. 56. JURĂMÂNTUL

La momentul preluării funcției, Președintele Federal depune următorul jurământ în fața membrilor reuniți ai Bundestagului și Bundesratului: „Jur să-mi dedic toate eforturile bunăstării poporului german, să promovez prosperitatea acestuia, să-l protejiez de orice pericol, să respect și să apăr Legea fundamentală și legile Federației, să-mi îndeplinesc obligațiile în mod conștiincios și să fac dreptate tuturor. Așa să-mi ajute Dumnezeu.” Jurământul poate fi depus și fără formula religioasă.

Art. 57. SUBSTITUIRE

În caz de împiedicare sau de încheiere înainte de termen a funcției sale, prerogativele Președintelui Federal sunt exercitate de Președintele Bundesratului.

Art. 58. CONTRASEMNĂTURĂ

Hotărârile și ordinele Președintelui Federal trebuie să fie contrasemnate de Cancelarul Federal sau de ministrul federal de resort pentru a fi valabile. Această dispoziție nu se aplică numirii sau demiterii Cancelarului Federal, dizolvării Bundestagului, conform articolului 63, sau unei solicitări formulate în baza alineatului 3 din articolul 69.

Art. 59. REPREZENTAREA FEDERAȚIEI ÎN SENSUL DREPTULUI INTERNAȚIONAL

1. Președintele Federal reprezintă Federația în temeiul dreptului internațional. Acesta încheie tratate cu statele străine, în numele Federației. Președintele Federal acreditează și primește ambasadori.

2. Tratatelor care reglementează relațiile politice ale Federației sau se referă la probleme de legislație federală necesită acordul sau participarea, sub forma unei legi federale, a organismelor responsabile, în acest caz, cu adoptarea legii federale. În cazul acordurilor executive, dispozițiile referitoare la administrația federală se aplică *mutatis mutandis*.

Art. 59a

Abrogat.

Art. 60. NUMIREA FUNCȚIONARILOR PUBLICI – GRAȚIERE – IMUNITATE

1. Președintele Federal numește și revocă judecătorii federali, funcționarii publici federali, ofițerii și subofițerii forțelor armate, cu excepția altor prevederi contrare ale legii.

2. Acesta își exercită dreptul de grațiere în cazuri individuale, în numele Federației.

3. El poate delega aceste competențe altor autorități.

4. Alineatele 2 – 4 din articolul 46 se aplică *mutatis mutandis* Președintelui Federal.

Art. 61. PUNEREA SUB ACUZARE ÎN FAȚA CURȚII CONSTITUȚIONALE FEDERALE

1. Bundestagul sau Bundesratul îl poate pune sub acuzare pe Președintele Federal în fața Curții Constituționale Federale pentru încălcarea deliberată a Legii fundamentale sau a oricărei alte legi federale. Propunerea de punere sub acuzare trebuie susținută de cel puțin un sfert dintre membrii Bundestagului sau un sfert dintre voturile Bundesratului. Decizia de punere sub acuzare necesită o majoritate de două treimi dintre membrii Bundestagului sau de două treimi dintre voturile Bundesratului. Cazul de punere sub acuzare este prezentat în fața Curții Constituționale Federale de o persoană împuternicită de organul care a inițiat procedura de punere sub acuzare.

2. În cazul în care Curtea Constituțională Federală constată că Președintele Federal este vinovat de încălcarea deliberată a prezentei Legi fundamentale sau a altei legi federale, aceasta poate decide pierderea funcției de Președintele Federal. După ce Președintele Federal a fost pus sub acuzare, Curtea poate emite un ordin provizoriu care să-l împiedice pe acesta să-și exercite atribuțiile.

CAPITOLUL VI Guvernul Federal

Art. 62. STRUCTURĂ

Guvernul Federal este format din Cancelarul Federal și miniștrii federali.

Art. 63. ALEGEREA CANCELARULUI FEDERAL

1. Cancelarul Federal este ales de Bundestag, fără dezbateri, la propunerea Președintelui Federal.

2. Este aleasă persoana care primește voturile majorității membrilor Bundestagului. Persoana aleasă este numită de Președintele Federal.

3. Dacă nu este aleasă persoana propusă de Președintele Federal, Bundestagul poate alege un Cancelar Federal în termen de 14 zile de la scrutin, cu voturile majorității membrilor săi.

4. Dacă alegerea nu se realizează înăuntrul acestui termen, atunci are loc un nou tur de scrutin în care este ales cel care obține cel mai mare număr de voturi. Dacă persoana aleasă primește voturile majorității membrilor Bundestagului, Președintele Federal trebuie să o numească în termen de șapte zile de la alegeri. Dacă persoana aleasă nu primește voturile acestei majorități, atunci, în termen de șapte zile, Președintele Federal fie numește persoana, fie dizolvă Bundestagul.

Art. 64. NUMIREA ȘI REVOCAREA MINIȘTRILOR FEDERALI – JURĂMÂNTUL

1. Miniștrii federali sunt numiți și revocați de Președintele Federal, la propunerea Cancelarului Federal.

2. În momentul preluării funcției, Cancelarul Federal și miniștrii federali depun jurământul din articolul 56, în fața Bundestagului.

Art. 65. PUTEREA DE A STABILII ORIENTĂRILE POLITICE – RĂSPUNDEREA DEPARTAMENTALĂ ȘI COLEGIALĂ

Cancelarul Federal stabilește și răspunde pentru orientările generale de politică. În cadrul acestor limite, fiecare ministru federal coordonează problemele departamentului său, în mod independent și pe propria răspundere. Guvernul Federal soluționează diferențele de opinie dintre miniștrii federali. Cancelarul Federal coordonează lucrările Guvernului Federal, în conformitate cu regulamentul de procedură adoptat de Guvern și aprobat de Președintele Federal.

Art. 65a. COMANDA FORTELOR ARMATE

Comanda forțelor armate îi revine Ministrului Federal al Apărării.

Art. 66. INCOMPATIBILITĂȚI

Cancelarul Federal și miniștrii federali nu pot să dețină o altă funcție remunerată sau să practice vreo meserie ori profesie sau să facă parte din conducerea ori comisia de supraveghere a unei întreprinderi administrate pentru profit, fără acordul Bundestagului.

Art. 67. MOȚIUNEA DE CENZURĂ

1. Bundestagul își poate exprima neîncrederea în Cancelarul Federal doar prin alegerea unui succesor cu votul majorității membrilor săi și prin solicitarea adresată Președintelui Federal de a-l demite pe Cancelarul Federal. Președintele Federal trebuie să dea curs solicitării și să numească persoana aleasă.

2. Între depunerea moțiunii și alegeri trebuie să treacă 48 de ore.

Art. 68. VOTUL DE ÎNCREDERE

1. Dacă o moțiune a Cancelarului Federal pentru un vot de încredere nu este susținută de majoritatea membrilor Bundestagului, Președintele Federal, la propunerea Cancelarului Federal, poate dizolva Bundestagul în douăzeci și una de zile. Dreptul de dizolvare este anulat imediat ce Bundestagul alege un alt Cancelar Federal, cu votul majorității membrilor săi.

2. Între moțiune și vot trebuie să treacă 48 de ore.

Art. 69. CANCELARUL FEDERAL ADJUNCT – MANDAT

1. Cancelarul Federal numește un ministru federal în calitate de adjunct al său.

2. Mandatul Cancelarului Federal sau al unui ministru federal se încheie odată cu întrunirea noului Bundestag; mandatul unui ministru federal se încheie în momentul în care Cancelarul Federal încetează să mai dețină funcția.

3. La cererea Președintelui Federal, Cancelarul Federal sau, la cererea Cancelarului Federal sau a Președintelui Federal, un ministru federal este obligat să continue să-și îndeplinească atribuțiile până la numirea unui succesor.

CAPITOLUL VII

Legislația federală și procedurile legislative

Art. 70. REPARTIZAREA DE COMPETENȚE LEGISLATIVE ÎNTRE FEDERAȚIE ȘI LANDURI

1. Landurile au drept de legiferare, în măsura în care această Lege fundamentală nu conferă Federației prerogative legislative.

2. Delimitarea de competențe între Federație și landuri este guvernată de dispozițiile prezentei Legi fundamentale referitoare la puterile legislative exclusive și concurente.

Art. 71. PUTEREA LEGISLATIVĂ EXCLUSIVĂ A FEDERAȚIEI

În privința aspectelor care intră în sfera de competență legislativă exclusivă a Federației, landurile au putere de legiferare doar atunci când și în măsura în care o lege federală le autorizează în mod expres să procedeze astfel.

Art. 72. PUTERI LEGISLATIVE CONCURENTE

1. În privința aspectelor care intră în sfera de competență legislativă concurentă, landurile au prerogative legislative doar atunci când și în măsura în care Federația nu și-a exercitat puterea legislativă prin adoptarea unei legi.

2. Federația are drept de legiferare asupra chestiunilor care intră sub incidența clauzelor 4, 7, 11, 13, 15, 19a, 20, 22, 25 și 26 din alineatul 1 al articolului 74, dacă și în măsura în care stabilirea condițiilor de trai echivalente pe întreg teritoriul federal sau menținerea unității juridice ori economice face ca reglementarea federală să fie necesară pentru interesul național.

3. Dacă Federația a făcut uz de puterea de legiferare, landurile pot adopta legi aflate în contradicție cu această legislație cu privire la:

1. vânătoare (cu excepția legii asupra permiselor de vânătoare);
2. protecția naturii și gestionarea spațiilor naturale (cu excepția principiilor generale care guvernează protejarea naturii, a legii cu privire la protecția speciilor de plante și animale sau a legii cu privire la protecția florei și faunei marine);
3. distribuirea terenurilor;
4. planificarea regională;
5. gestionarea resurselor de apă (cu excepția reglementărilor referitoare la materiale sau instalații);
6. admiterea în instituțiile de învățământ superior și cerințele pentru absolvirea acestor instituții.

Legile federale referitoare la aceste aspecte intră în vigoare la cel puțin șase luni de la promulgarea lor, cu excepția altor dispoziții contrare, aprobate de Bundesrat. Referitor la relația dintre legea federală și legea landurilor, legea

adoptată cel mai recent prevalează asupra chestiunilor care intră în sfera de aplicare a primei teze.

4. O lege federală poate prevedea că legislația federală, care nu mai este necesară în sensul alineatului 2 al acestui articol, poate fi înlocuită de legea landului.

Art. 73. DOMENII CARE INTRĂ ÎN SFERA DE COMPETENȚĂ LEGISLATIVĂ EXCLUSIVĂ A FEDERAȚIEI

1. Federația are competență legislativă exclusivă cu privire la:
 1. afacerile externe și apărare, inclusiv protecția populației civile;
 2. obținerea cetățeniei în cadrul Federației;
 3. libertatea de circulație, pașapoarte, înregistrarea rezidenței și cărțile de identitate, imigrare, emigrare și extrădare;
 4. circulația monetară, bancnote și monede, greutăți și măsuri și stabilirea standardelor de timp;
 5. buna înțelegere dintre vamă și sectorul comercial, tratatele referitoare la comerț și navigație, libera circulație a mărfurilor, schimbul de mărfuri și plățile țările străine, inclusiv protecția vamilor și a frontierelor;
 - 5a. protejarea bunurilor culturale germane împotriva scoaterii lor din țară;
 6. transportul aerian;
 - 6a. utilizarea căilor ferate deținute total sau parțial de Federație (căi ferate federale), construirea, întreținerea și exploatarea liniilor ferate ce aparțin căilor ferate federale și perceperea de taxe pentru utilizarea acestor linii;
 7. serviciile de poștă și telecomunicații;
 8. relațiile juridice ale persoanelor angajate de Federație și de persoanele juridice federale, în conformitate cu dreptul public;
 9. concurență și protejarea drepturilor de proprietate industrială, a drepturilor de autor și a activității editoriale;
 - 9a. protecția de Oficiu Federal al Poliției Criminalistice împotriva amenințărilor teroriste internaționale, atunci când o amenințare depășește granițele unui land, când competența poliției landului nu poate fi identificată sau când autoritatea supremă a unui land solicită asumarea răspunderii federale;
10. cooperarea dintre Federație și landuri cu privire la:
 - a. activitatea poliției criminalistice;
 - b. protecția ordinii democratice libere, a existenței și securității Federației sau a unui land (protecția Constituției) și
 - c. protecția împotriva activităților desfășurate pe teritoriul federal care, prin utilizarea forței sau prin pregătirile de utilizare a forței,

periclitează interesele externe ale Republicii Federale Germania, cât și înființarea Oficiului Federal al Poliției Criminalistice și acțiunile internaționale pentru combaterea criminalității;

11. statistica la nivel federal;
12. legea asupra armelor și explozibililor;
13. beneficiile pentru persoanele rămase invalide în urma războiului și pentru persoanele aflate în întreținerea victimelor de război decedate, precum și asistența pentru foștii prizonieri de război;
14. producerea și utilizarea energiei nucleare în scopuri pașnice, construirea și exploatarea clădirilor care servesc acestui scop, protecția împotriva pericolelor rezultate din producerea energiei nucleare sau din radiațiile ionizante și eliminarea substanțelor radioactive.

2. Legile adoptate conform punctului 9a din alineatul 1 necesită acordul Bundesratului.

Art. 74. COMPETENȚE LEGISLATIVE EXCLUSIVE ALE FEDERAȚIEI

1. Puterea legislativă exclusivă a Federației se exercită cu privire la:
 1. dreptul civil, dreptul penal, organizarea și procedurile instanțelor (cu excepția legislației asupra detenției provizorii), profesia juridică, notarii și acordarea consilierii juridice;
 2. înregistrarea nașterilor, a deceselor și a căsătoriilor;
 3. legea asocierii;
 4. legea referitoare la reședință și la locuințele cetățenilor străini;
 5. [abrogat];
 6. probleme referitoare la refugiați și la persoanele expatriate;
 7. bunăstarea publică (cu excepția legii asupra centrelor de protecție specială);
 8. [abrogat];
 9. despăgubiri și reparații de război;
 10. mormintele militare și mormintele altor victime ale războiului sau despotismului;
 11. dreptul economic (minerit, industrie, energie, meșteșuguri, afaceri, comerț, sistem bancar, bursă de valori și asigurări private), cu excepția legii referitoare la orele de închidere a magazinelor, restaurante, sălile de jocuri, prezentări personale, târguri, expoziții și piețe;
 - 11a. [abrogat];
 12. dreptul muncii, inclusiv organizarea întreprinderilor, sănătatea și securitatea la locul de muncă și agențiile de ocupare a forței de muncă, precum și securitatea socială, inclusiv asigurarea de șomaj;
 13. reglementarea burselor pentru studii și formare și promovarea cercetării;

14. legea referitoare la expropriere, în măsura în care este relevantă pentru aspectele enumerate în articolele 73 și 74;
15. transferul de terenuri, resurse naturale și mijloace de producție proprietatea publică sau alte forme de întreprindere publică;
16. prevenirea abuzului de putere economică;
17. promovarea producției agricole și a silviculturii (cu excepția legii asupra consolidării terenurilor), care asigură aprovizionarea cu alimente adecvate, importul și exportul de produse agricole și silvice, pescuitul la adâncime și pescuitul costier și conservarea zonelor costiere;
18. tranzacții imobiliare urbane, legea funciară (cu excepția legilor referitoare la taxele de dezvoltare) și legea referitoare la subvențiile pentru chirie, subvențiile pentru datorii mai vechi, împrumuturile pentru construirea locuinței, construcția de locuințe și cămine pentru mineri;
19. măsurile pentru combaterea bolilor la oameni și animale, care prezintă un risc pentru public sau care sunt contagioase, admiterea în corpul medical și în cadrul profesiilor sau ocupațiilor auxiliare, precum și legea referitoare la farmacii, medicamente, produse medicale, droguri, narcotice și substanțe otrăvitoare;
- 19a. viabilitatea economică a spitalelor și reglementarea cheltuielilor spitalicești;
20. legea referitoare la produsele alimentare, inclusiv animalele folosite la producerea acestora, legea asupra alcoolului și tutunului, produselor esențiale și furajelor, precum și măsurile de protecție legate de comercializarea semințelor și a puieților agricoli și forestieri, protecția plantelor împotriva bolilor și dăunătorilor, precum și protecția animalelor;
21. navigația de cursă lungă și navigația costieră, precum și servicii de navigație, navigația pe ape interioare, serviciile meteorologice, rutele marine și căile navigabile interioare utilizate pentru traficul general;
22. transportul rutier, transportul auto, construcția și întreținerea autostrăzilor, precum și colectarea taxelor pentru utilizarea autostrăzilor publice de autovehicule și alocarea veniturilor;
23. căile ferate, altele decât cele federale, cu excepția căilor ferate montane;
24. eliminarea deșeurilor, controlul poluării aerului și reducerea zgomotului (cu excepția protecției împotriva zgomotului asociat activității umane);
25. răspunderea statului;
26. nașterile asistate medical, analiza și modificarea informațiilor genetice, precum și reglementarea transplantului de organe, țesuturi și celule;
27. drepturile și obligațiile legale ale funcționarilor publici ai landurilor, municipalităților și ale altor persoane juridice de drept public, precum și ale judecătorilor din landuri, cu excepția reglementărilor legate de cariera, remunerația și pensiile acestora;

28. vânătoarea;
29. protecția naturii și gestionarea spațiilor naturale;
30. distribuirea terenurilor;
31. planificarea regională;
32. gestionarea resurselor de apă;
33. admiterea în instituțiile de învățământ superior și cerințele pentru absolvirea acestor instituții.

2. Legile adoptate conform punctelor 25 și 27 din alineatul 1 necesită acordul Bundesratului.

Art. 74a

Abrogat.

Art. 75

Abrogat.

Art. 76. PROIECTE DE LEGE

1. Proiectele de lege pot fi înaintate Bundestagului de Guvernul Federal, de membrii Bundestagului sau de Bundesrat.

2. Proiectele de lege ale Guvernului Federal vor fi depuse mai întâi la Bundesrat. Bundesratul are dreptul să își prezinte poziția în termen de șase săptămâni. Dacă, din motive întemeiate, în special cu privire la amploarea proiectului de lege, Bundesratul solicită o prelungire, perioada va fi extinsă la nouă săptămâni. Dacă, în situații excepționale, Guvernul Federal declară un proiect de lege, la momentul depunerii acestuia la Bundesrat, ca fiind foarte urgent, acesta poate înainta proiectul la Bundestag după trei săptămâni sau, dacă Bundesratul a solicitat o prelungire conform celei de-a treia teze din acest alineat, după șase săptămâni, chiar dacă nu a primit încă observațiile Bundesratului; după primirea acestor observații, el le va transmite Bundestagului fără întârziere. În cazul proiectelor de lege pentru modificarea prezentei Legi fundamentale sau pentru transferul puterilor suverane, în conformitate cu articolul 23 sau 24, perioada pentru observații este de nouă săptămâni; a patra teză a acestui alineat nu se aplică.

3. Proiectele de lege ale Bundesratului vor fi înaintate Bundestagului de Guvernul Federal în termen de șase săptămâni. În momentul depunerii acestora, Guvernul Federal își exprimă propriile opinii. Dacă, din motive întemeiate, în special cu privire la amploarea proiectului de lege, Guvernul Federal solicită o prelungire, perioada va fi extinsă la nouă săptămâni. Dacă, în situații excepționale, Bundesratul declară un proiect de lege ca fiind foarte urgent, perioada este de trei săptămâni sau de șase săptămâni, dacă Guvernul Federal a solicitat o prelungire conform celei de-a treia teze din acest alineat. În cazul proiectelor de lege pentru modificarea prezentei Legi fundamentale sau pentru transferul puterilor suverane, în conformitate cu articolul 23 sau 24, perioada

pentru observații este de nouă săptămâni; a patra teză a acestui alineat nu se aplică. Bundestagul analizează și votează proiectele de lege într-un interval de timp rezonabil.

Art. 77. PROCEDURA LEGISLATIVĂ – COMISIA

1. Legile federale sunt adoptate de Bundestag. După adoptarea acestora, președintele Bundestagului le depune la Bundesrat, fără întârziere.

2. În termen de trei săptămâni de la primirea unui proiect de lege adoptat, Bundesratul poate solicita convocarea unei comisii pentru examinarea comună a proiectelor, alcătuită din membrii Bundestagului și Bundesratului. Structura și procedurile acestei comisii sunt reglementate prin regulamentul de procedură adoptat de Bundestag și care necesită acordul Bundesratului. Membrii Bundesratului din această comisie nu se supun instrucțiunilor. Dacă este necesar acordul Bundesratului pentru aprobarea unui proiect de lege, Bundestagul și Guvernul Federal pot solicita convocarea unei asemenea comisii. În cazul în care comisia propune modificarea proiectului adoptat, Bundestagul trebuie să se pronunțe asupra aprobării într-un interval de timp rezonabil.

2a. În măsura în care este necesar acordul său pentru aprobarea unui proiect de lege, Bundesratul votează proiectul într-un timp rezonabil, dacă nu s-a formulat o cerere potrivit primei teze din alineatul 2 al acestui articol, sau dacă procedura de mediere s-a încheiat fără vreo propunere de modificare a proiectului de lege.

3. În măsura în care acordul său nu este necesar pentru aprobarea unui proiect de lege, Bundesratul poate contesta proiectul adoptat de Bundestag, în termen de două săptămâni, imediat ce s-au încheiat procedurile din alineatul 2 al acestui articol. Perioada pentru formularea obiecției începe, în cazul descris în ultima teză din alineatul 2 al acestui articol, după primirea proiectului de lege în forma readoptată de Bundestag, iar, în toate celelalte cazuri, la primirea unei comunicări din partea președintelui comisiei prevăzute în alineatul 2 al acestui articol, care precizează că procedurile comisiei s-au încheiat.

4. Dacă obiecția este adoptată cu majoritatea voturilor Bundesratului, aceasta poate fi respinsă printr-o decizie a majorității membrilor Bundestagului. Dacă Bundesratul a adoptat obiecția cu o majoritate de cel puțin două treimi din voturi, respingerea acesteia de Bundestag necesită o majoritate de două treimi, inclusiv cel puțin o majoritate a membrilor Bundestagului.

Art. 78. ADOPTAREA LEGILOR FEDERALE

O lege adoptată de Bundestag devine definitivă, dacă Bundesratul o aprobă sau dacă Bundesratul nu formulează o cerere conform alineatului 2 din articolul 77 ori dacă nu formulează o obiecție în perioada prevăzută în alineatul 3 din articolul 77 sau dacă retrage respectiva obiecție ori dacă obiecția este anulată de Bundestag.

Art. 79. MODIFICAREA LEGII FUNDAMENTALE

1. Prezenta Lege fundamentală poate fi modificată doar printr-o lege care modifică sau completează în mod expres textul acesteia. În cazul unui tratat internațional referitor la un acord de pace, la pregătirea unui acord de pace sau la eliminarea treptată a unui regim de ocupație ori conceput să promoveze apărarea Republicii Federale, pentru a clarifica faptul că dispozițiile prezentei Legi fundamentale nu interzic încheierea și intrarea în vigoare a tratatului, este suficient să se adauge la Legea fundamentală doar conținutul care face această clarificare.

2. Această lege trebuie adoptată de două treimi din membrii Bundestagului și de două treimi din voturile Bundesratului.

3. Modificările aduse prezentei Legi fundamentale, care afectează împărțirea Federației în landuri, participarea acestora la procesul legislativ sau principiile prezentate în articolele 1 și 20 sunt inadmisibile.

Art. 80. EMITEREA INSTRUMENTELOR DE REGLEMENTARE

1. Guvernul Federal, un ministru federal sau guvernele landurilor pot fi autorizate printr-o lege să emită instrumente de reglementare. Conținutul, scopul și întinderea autorității conferite sunt specificate în lege. Fiecare instrument de reglementare trebuie să menționeze fundamentul său juridic. Dacă legea prevede că respectiva autoritate poate fi delegată ulterior, subdelegarea respectivă se face printr-un instrument de reglementare.

2. Sub rezerva unor prevederi contrare ale unei legi federale, este necesar acordul Bundesratului în cazul instrumentelor de reglementare emise de Guvernul Federal sau de un ministru federal cu privire la taxele sau la principiile de bază pentru utilizarea poștei și a telecomunicațiilor, la principiile de bază pentru perceperea de taxe pentru utilizarea căilor ferate federale sau pentru construirea și exploatarea căilor ferate, precum și pentru instrumentele de reglementare emise conform legilor federale, care necesită acordul Bundesratului sau care sunt executate de landuri prin mandatul Federației ori în baza propriilor atribuții.

3. Bundesratul poate supune spre aprobare Guvernului Federal proiecte ale instrumentelor de reglementare care necesită acordul acestuia.

4. În măsura în care guvernele landurilor sunt autorizate de legile federale sau în baza acestora să emită instrumente de reglementare, landurile au, de asemenea, dreptul să reglementeze problema printr-o lege.

Art. 80a. STAREA DE URGENȚĂ

1. Dacă prezenta Lege fundamentală sau o lege federală referitoare la apărare, inclusiv protecția populației civile, prevede că dispozițiile legale se aplică doar în concordanță cu acest articol, aplicarea acestora, cu excepția cazului când a fost declarată starea de apărare, este permisă doar după ce Bundestagul a stabilit că există o stare de tensiune sau a aprobat, în mod specific, această aplicare.

Stabilirea stării de urgență și aprobarea specială în cazurile menționate în prima teză a alineatului 5 și în a doua teză a alineatului 6 din articolul 12a necesită o majoritate de două treimi dintre voturile exprimate.

2. Măsurile luate conform dispozițiilor legale din alineatul 1 al acestui articol sunt anulate la cererea Bundestagului.

3. Fără a aduce atingere alineatului 1 din acest articol, aplicarea respectivelor dispoziții legale este permisă și în conformitate cu o decizie luată de un organism internațional în cadrul unui tratat de alianță, cu aprobarea Guvernului Federal. Măsurile luate conform acestui alineat sunt anulate la cererea Bundestagului, cu votul majorității membrilor acestuia.

Art. 81. URGENȚA LEGISLATIVĂ

1. Dacă, în situațiile descrise în articolul 68, Bundestagul nu este dizolvat, Președintele Federal, la cererea Guvernului Federal și cu acordul Bundesratului, poate declara starea de urgență legislativă cu privire la un proiect de lege, dacă Bundestagul respinge proiectul, deși Guvernul Federal l-a declarat ca fiind urgent. Același lucru este valabil și dacă un proiect de lege a fost respins, deși Cancelarul Federal l-a combinat cu o moțiune, în conformitate cu articolul 68.

2. Dacă, după declararea unei stări de urgență legislative, Bundestagul respinge din nou proiectul de lege sau îl adoptă într-o versiune pe care Guvernul Federal o declară ca inacceptabilă, se consideră că proiectul de lege a devenit lege, în măsura în care acesta primește acordul Bundesratului. Același lucru este valabil dacă Bundestagul nu adoptă proiectul de lege în termen de patru săptămâni de la reintroducerea acestuia.

3. Pe durata mandatului Cancelarului Federal, oricare alt proiect de lege respins de Bundestag poate deveni lege, conform alineatelor 1 și 2 ale acestui articol, într-o perioadă de șase luni de la declararea inițială a stării de urgență legislative. După expirarea acestei perioade, nu se mai poate declara o altă stare de urgență legislativă pe durata mandatului aceluiași Cancelar Federal.

4. Prezenta Lege fundamentală nu poate fi modificată, abrogată sau suspendată, total sau parțial, printr-o lege adoptată în baza alineatului 2 al acestui articol.

Art. 82. CERTIFICARE – PROMULGARE – INTRAREA ÎN VIGOARE

1. Legile adoptate în conformitate cu dispozițiile prezentei Legi fundamentale sunt promulgate, după contrasemnare, de Președintele Federal și sunt publicate în Jurnalul Oficial Federal. Instrumentele de reglementare sunt promulgate de autoritatea care le-a emis și, cu excepția altor prevederi contrare, sunt publicate în Jurnalul Oficial Federal.

2. Fiecare lege sau instrument de reglementare specifică data la care intră în vigoare. În absența unei asemenea prevederi, aceasta intră în vigoare în a 14-a zi de la data publicării ei în Jurnalul Oficial.

CAPITOLUL VIII

Aplicarea legilor federale și administrația federală

Art. 83. APLICAREA DE CĂTRE LANDURI

Landurile aplică legile federale în nume propriu, în măsura în care prezenta Lege fundamentală nu prevede sau permite altfel.

Art. 84. ADMINISTRAREA LANDURILOR – SUPRAVEGHEREA FEDERALĂ

1. În măsura în care landurile aplică legile federale în nume propriu, acestea trebuie să se ocupe de înființarea autorităților necesare și să reglementeze procedurile administrative ale acestora. Dacă legile federale prevăd altfel, landurile pot adopta reglementări derogatorii de la acestea. Dacă un land a adoptat o lege în conformitate cu a doua teză, nu se vor adopta legi federale ulterioare, referitoare la organizarea autorităților și la procedura administrativă a acestora, până nu au trecut cel puțin șase luni de la promulgarea lor, cu condiția să nu se fi hotărât altfel cu acordul Bundesratului. A treia teză din alineatul 2 al articolului 72 se aplică în mod corespunzător. În cazuri excepționale, datorită nevoii deosebite a unei legislații federale uniforme, Federația poate reglementa procedura administrativă, fără posibilitatea existenței unei legislații separate a landurilor. Aceste legi necesită aprobarea Bundesratului. Legile federale nu atribuie sarcini municipalităților sau asociațiilor de municipalități.

2. Guvernul Federal, cu acordul Bundesratului, poate emite norme administrative generale.

3. Guvernul Federal exercită asupra aplicării de landuri a legilor federale, în conformitate cu legea. În acest scop, Guvernul Federal poate trimite delegați pe lângă autoritățile supreme ale landului și, cu aprobarea acestora, sau, dacă respectiva aprobare este refuzată, cu acordul Bundesratului, și la autoritățile subordonate.

4. Dacă deficiențele pe care Guvernul Federal le-a identificat în aplicarea legilor federale în landuri nu au fost corectate, Bundesratul, la cererea Guvernului Federal sau a landului în cauză, decide dacă landul a încălcat dreptul. Decizia Bundesratului poate fi contestată la Curtea Constituțională Federală.

5. Referitor la aplicarea legilor federale, Guvernul Federal poate fi autorizat, printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului, să emită instrucțiuni în anumite cazuri. Acestea sunt adresate autorităților supreme ale landului, numai dacă Guvernul Federal nu consideră chestiunea ca fiind urgentă.

Art. 85. APLICAREA LEGILOR DE LANDURI PE BAZA ÎMPUTERNICIRII FEDERALE

1. În cazul în care landurile aplică legile federale cu privire la comisia federală, înființarea autorităților rămâne în sarcina landurilor, cu excepția cazului în care

legile federale adoptate cu acordul Bundesratului prevăd altfel. Legile federale nu atribuie sarcini localităților sau asociațiilor de localități.

2. Guvernul Federal, cu acordul Bundesratului, poate emite norme administrative generale. Acesta poate asigura pregătirea uniformă a funcționarilor publici și a altor angajați remunerați din sistemul public. Conducătorii autorităților intermediare sunt numiți cu aprobarea acestuia.

3. Autoritățile landului se supun instrucțiunilor primite de la autoritățile federale supreme competente. Aceste instrucțiuni sunt adresate autorităților supreme ale landului, cu excepția cazului în care Guvernul Federal consideră chestiunea ca fiind urgentă. Punerea în aplicare a instrucțiunilor este asigurată de autoritățile supreme ale landului.

4. Controlul federal vizează legalitatea și caracterul adecvat al aplicării. În acest scop, Guvernul Federal poate solicita depunerea de rapoarte și documente și poate trimite delegați pe lângă toate autoritățile.

Art. 86. ADMINISTRAȚIA FEDERALĂ

În cazul în care Federația aplică legi prin intermediul propriilor autorități administrative sau prin intermediul persoanelor juridice ori al instituțiilor federale de drept public, Guvernul Federal emite norme administrative generale, în măsura în care legea în cauză nu conține o dispoziție specială. Guvernul Federal se ocupă de înființarea autorităților, în măsura în care legea în cauză nu prevede altfel.

Art. 87. DOMENII

1. Serviciul extern, administrația financiară federală și, în conformitate cu dispozițiile articolului 89, administrația căilor navigabile și transportului federal sunt conduse de autoritățile administrative federale prin propriile substructuri administrative. O lege federală poate stabili autoritățile Poliției Federale de Frontieră și birourile centrale pentru informațiile și comunicările deținute de poliție, pentru poliția criminalistică și pentru strângerea datelor în scopul protejării constituției și al protecției împotriva activităților desfășurate pe teritoriul federal care, prin utilizarea forței sau prin acțiuni pregătitoare pentru utilizarea forței, periclitează interesele externe ale Republicii Federale Germania.

2. Instituțiile de asigurări sociale, a căror jurisdicție depășește teritoriul unui singur land, sunt administrate ca și persoane juridice federale de drept public. Instituțiile de asigurări sociale, a căror jurisdicție depășește teritoriul unui singur land, dar nu mai mult de teritoriul a trei landuri, sunt administrate, fără a aduce atingere primei teze a acestui alineat, ca persoane juridice de drept public ale landului, dacă landurile în cauză au stabilit care land exercită autoritatea de supraveghere.

3. În plus, autoritățile federale autonome supreme, precum și noile persoane juridice și instituții federale de drept public pot fi înființate, prin lege federală, pentru domenii asupra cărora Federația are putere legislativă. Dacă Federația se

confruntă cu responsabilități noi privitoare la domeniile asupra cărora are putere legislativă, se pot înființa autorități federale la nivel intermediar și inferior, cu acordul Bundesratului și al unei majorități din membrii Bundestagului, în cazuri de nevoie urgentă.

Art. 87a. FORȚELE ARMATE

1. Federația înființează forțele armate în scopul apărării. Forța numerică și structura organizatorică generală a acestora trebuie să se reflecte în buget.

2. În afară de apărare, forțele armate pot fi folosite doar în măsura permisă în mod expres prin prezenta Lege fundamentală.

3. Pe durata unei stări de apărare sau a unei stări de urgență, forțele armate au împuternicirea de a proteja bunurile civile și de a exercita controlul traficului în măsura necesară îndeplinirii misiunii lor de apărare. Mai mult, pe durata unei stări de apărare sau a unei stări de urgență, forțele armate pot fi autorizate să sprijine măsurile poliției pentru protejarea bunurilor civile; în acest caz, forțele armate cooperează cu autoritățile competente.

4. Pentru a preveni un pericol iminent la adresa existenței sau a ordinii democratice libere a Federației ori a unui land, Guvernul Federal poate folosi forțele armate pentru sprijinirea poliției și a Poliției Federale de Frontieră în vederea protejării bunurilor civile și a combaterii insurgenților armați organizați, dacă există condițiile menționate în alineatul 2 din articolul 91 și dacă forțele de poliție și corpul federal de grăniceri se dovedesc a fi insuficiente. Această utilizare a forțelor armate este întreruptă dacă Bundestagul sau Bundesratul solicită acest lucru.

Art. 87b. ADMINISTRAȚIA APĂRĂRII FEDERALE

1. Administrația Apărării Federale funcționează ca o autoritate administrativă federală cu propria substructură administrativă. Aceasta are jurisdicție asupra chestiunilor de personal și răspunde direct pentru îndeplinirea nevoilor de aprovizionare ale forțelor armate. Responsabilitățile legate de pensiile pentru persoanele vătămate sau de lucrările de construcții pot fi atribuite Administrației Apărării Federale doar printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului. Acest acord este necesar și pentru alte legi, în măsura în care acestea împuternicesc Administrația Apărării Federale să intervină în drepturile terților; totuși, această cerință nu se aplică în cazul legilor referitoare la probleme de personal.

2. În plus, legile federale privind apărarea, inclusiv recrutarea pentru serviciul militar și protecția populației civile, pot prevedea, cu acordul Bundesratului, ca ele să fie aplicate, total sau parțial, de autoritățile administrative federale cu propriile substructuri administrative ori de landuri, pe bază de împuternicire federală. Dacă aceste legi sunt aplicate de landuri pe bază de împuternicire federală, acestea pot prevedea, cu acordul Bundesratului, ca puterile conferite Guvernului Federal sau autorităților federale supreme competente, conform articolului 85, să fie transferate în întregime sau parțial autorităților federale superioare; în acest caz, legea poate prevedea ca respectivele autorități să nu necesite acordul

Bundesratului pentru a emite norme administrative generale, conform primei teze din alineatul 2 al articolului 85.

Art. 87c. PRODUCEREA ȘI UTILIZAREA ENERGIEI NUCLEARE

Legile adoptate în baza clauzei 14 din alineatul 1 al articolului 73 pot prevedea, cu acordul Bundesratului, ca ele să fie aplicate de landuri, pe bază de împuternicire federală.

Art. 87d. ADMINISTRAREA TRANSPORTULUI AERIAN

1. Administrarea transportului aerian este efectuată în cadrul administrației federale. Serviciile de navigație aeriană pot fi prestate și de furnizorii străini de servicii de navigație aeriană, care sunt autorizați conform legislației Comunității Europene.

2. Printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului, responsabilitățile legate de administrarea transportului aerian pot fi delegate landurilor care acționează pe bază de împuternicire federală.

Art. 87e. ADMINISTRAREA TRANSPORTULUI FEROVIAR

1. Transportul feroviar pe căile ferate federale este administrat de autoritățile federale. Responsabilitățile legate de administrarea transportului feroviar pot fi delegate, printr-o lege federală, landurilor, care acționează în nume propriu.

2. Federația își îndeplinește responsabilitățile legate de administrarea transportului feroviar, atribuite acesteia printr-o lege federală, pe lângă cele referitoare la căile ferate federale.

3. Căile ferate federale sunt exploatate ca întreprinderi de drept privat. Acestea rămân proprietatea Federației în măsura în care activitățile lor au ca obiect construirea, întreținerea și exploatarea liniilor ferate. Transferul acțiunilor federale aceste întreprinderi, în baza celei de-a doua teze a acestui alineat, se face conform legii; Federația păstrează pachetul majoritar de acțiuni. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

4. Federația se asigură că, în dezvoltarea și întreținerea sistemului feroviar federal, cât și în furnizarea serviciilor de acest sistem, altele decât serviciile locale pentru pasageri, se acordă atenția cuvenită intereselor și, în special, nevoilor de transport ale publicului. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

5. Legile adoptate conform alineatelor 1 – 4 din acest articol necesită acordul Bundesratului. Acordul Bundesratului este necesar și în cazul legilor referitoare la dizolvarea, fuziunea sau divizarea întreprinderilor feroviare federale, la transferul liniilor căilor ferate federale terți sau la abandonarea liniilor ferate respective ori la perturbarea serviciilor locale pentru pasageri.

Art. 87f. POȘTA ȘI TELECOMUNICAȚIILE

1. În conformitate cu legea federală care necesită acordul Bundesratului, Federația asigură disponibilitatea serviciilor de poștă și telecomunicații adecvate pe întreg teritoriul federal.

2. Serviciile, în sensul alineatului 1 al acestui articol, sunt prestate, sub forma întreprinderii private, de societăți comerciale care succed trustului special Deutsche Bundespost și de alți furnizori privați. Atribuțiile suverane în domeniul poștei și telecomunicațiilor sunt îndeplinite de autoritățile administrative.

3. Sub rezerva celei de-a doua teze a alineatului 2 din acest articol, Federația, prin intermediul unei instituții federale de drept public, îndeplinește anumite responsabilități legate de societățile comerciale care succed trustului special Deutsche Bundespost, în conformitate cu legea federală.

Art. 88. BANCA FEDERALĂ – BANCA CENTRALĂ EUROPEANĂ

Federația înființează o bancă de emisiune de valută ca bancă federală. În cadrul Uniunii Europene, responsabilitățile și competențele acesteia pot fi transferate Băncii Centrale Europene, care este independentă și dedicată obiectivului imperativ de asigurare a stabilității prețurilor.

Art. 89. CĂILE NAVIGABILE FEDERALE – ADMINISTRAREA CĂILOR NAVIGABILE

1. Federația este proprietarul căilor navigabile ale fostului Reich.

2. Federația administrează căile navigabile federale prin intermediul propriilor autorități. Aceasta exercită acele funcții de stat referitoare la navigația interioară care depășește teritoriul unui singur land și acele funcții legate de transportul maritim, care îi sunt conferite prin lege. În măsura în care căile navigabile federale se află pe teritoriul unui singur land, Federația, la cererea acestuia, poate delega administrarea căilor navigabile landul respectiv, pe bază de împuternicire federală. Dacă o cale navigabilă traversează teritoriul mai multor landuri, Federația poate împuternici landul desemnat de landurile afectate.

3. În administrarea, dezvoltarea și construirea noilor căi navigabile, cerințele legate de amenajarea teritoriului și gospodărirea apelor sunt îndeplinite în acord cu landurile.

Art. 90. AUTOSTRĂZILE FEDERALE

1. Federația este proprietarul șoselelor și autostrăzilor fostului Reich.

2. Landurile sau acele entități corporatiste de autoguvernare, competente în baza legii landurilor, administrează pe bază de împuternicire federală autostrăzile federale și celelalte șosele federale folosite pentru traficul pe distanțe mari.

3. La cererea unui land, Federația își poate asuma administrarea autostrăzilor federale și a altor șosele federale folosite pentru traficul pe distanțe mari, în măsura în care acestea se află pe teritoriul landului respectiv.

Art. 91. URGENȚĂ INTERNĂ

1. Pentru a preveni un pericol iminent la adresa existenței sau ordinii democratice libere a Federației ori a unui land, un land poate solicita sprijinul forțelor de poliție ale altor landuri sau personalul și echipamentele altor autorități administrative și ale Poliției Federale de Frontieră.

2. Dacă landul, în care pericolul respectiv este iminent, nu dorește sau nu poate să prevină singur pericolul, Guvernul Federal poate plasa poliție în landul în cauză și forțe de poliție ale altor landuri sub propriile sale ordine și poate desfășura unități ale Poliției Federale de Frontieră. Orice astfel de ordin este revocat imediat ce pericolul a fost eliminat sau în orice moment, la cererea Bundesratului. Dacă pericolul depășește teritoriul unui singur land, Guvernul Federal, în măsura în care se impune combaterea pericolului, poate emite instrucțiuni pentru guvernele landurilor; primele două teze ale acestui alineat nu sunt afectate de această dispoziție.

CAPITOLUL VIIIa **Sarcini de interes comun**

Art. 91a. SARCINI DE INTERES COMUN – RESPONSABILITATEA PENTRU CHELTUIELI

1. Federația va participa la îndeplinirea responsabilităților landurilor în următoarele domenii, cu condiția ca aceste responsabilități să fie importante pentru întreaga societate și ca participarea federală să fie necesară pentru îmbunătățirea condițiilor de trai (sarcini comune):

1. îmbunătățirea structurilor economice regionale;
2. îmbunătățirea structurii agricole și a conservării zonelor costiere.

2. Legile federale adoptate cu acordul Bundesratului prevăd sarcinile comune și detaliile legate de coordonare.

3. În cazurile în care se aplică punctul 1 al alineatului 1 din acest articol, Federația finanțează jumătate din cheltuielile fiecărui land. În cazurile în care se aplică punctul 2 al alineatului 1 din acest articol, Federația finanțează cel puțin jumătate din cheltuieli, proporția fiind aceeași pentru toate landurile. Detaliile sunt reglementate prin lege. Alocarea de fonduri face obiectul alocării bugetare a Federației și landurilor.

4. Abrogat.
5. Abrogat.

Art. 91b. PROGRAMELE EDUCAȚIONALE ȘI PROMOVAREA CERCETĂRII

1. Federația și landurile pot conveni de comun acord să coopereze în cazurile de importanță supraregională pentru promovarea:

1. instituțiilor și proiectelor de cercetare, pe lângă instituțiile de învățământ superior;
2. proiectelor și cercetării științifice în instituțiile de învățământ superior;

3. construirii de instalații în instituțiile de învățământ superior, inclusiv instalații științifice mari.

Acordurile menționate în clauza 2 din alineatul 1 necesită consimțământul tuturor landurilor.

2. Federația și landurile pot conveni să coopereze în vederea evaluării performanțelor sistemelor educaționale, prin comparație internațională și prin elaborarea de rapoarte și recomandări relevante.

3. Repartizarea costurilor este reglementată printr-un acord relevant.

Art. 91c. SISTEMELE INFORMATICE

1. Federația și landurile pot coopera în vederea planificării, construirii și exploatării sistemelor informatice necesare îndeplinirii responsabilităților lor.

2. Federația și landurile pot conveni să specifice standardele și cerințele de securitate necesare pentru schimburile între sistemele lor informatice. Acordurile referitoare la bazele cooperării conform primei teze pot prevedea, în cazul responsabilităților individuale stabilite în funcție de conținut și domenii de aplicare, ca reglementările să fie aplicate cu acordul unei majorități calificate a Federației și landurilor, așa cum prevăd acordurile. Acestea necesită aprobarea Bundestagului și a legislativelor landurilor participante; dreptul de retragere din aceste acorduri nu poate fi interzis. Acordurile reglementează, de asemenea, repartiziile costurilor.

3. Landurile pot conveni asupra exploatării în comun a sistemelor informatice, precum și asupra realizării instalațiilor în acest scop.

4. Federația înființează o rețea pentru conectarea rețelelor de informații ale Federației și landurilor. Detaliile referitoare la înființarea și utilizarea rețelei de conectare sunt prevăzute într-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

Art. 91d. MĂSURAREA PERFORMANȚELOR

În vederea constatării și îmbunătățirii performanțelor administrațiilor lor, Federația și landurile pot efectua studii comparative și pot publica rezultatele acestora.

Art. 91e. COOPERAREA CU PRIVIRE LA SPRIJINUL PERSOANELOR CARE CAUTĂ UN LOC DE MUNCĂ

1. În aplicarea legilor federale în domeniul sprijinirii persoanelor care caută un loc de muncă, Federația și landurile sau localitățile și asociațiile de localități, responsabile conform legii landului, cooperează prin intermediul instituțiilor comune.

2. Federația poate autoriza un număr limitat de localități și asociații de localități, la cererea acestora și cu acordul autorității supreme a landului, să îndeplinească sarcinile, în conformitate doar cu alineatul 1. În acest caz, Federația suportă cheltuielile necesare, inclusiv cheltuielile administrative pentru sarcinile care urmează a fi îndeplinite de Federație în aplicarea legilor, conform alineatului 1.

3. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

CAPITOLUL IX

Sistemul judiciar

Art. 92. ORGANIZAREA INSTANȚELOR

Puterea judecătorească este încredințată judecătorilor; aceasta este exercitată de Curtea Constituțională Federală, de instanțele federale prevăzute în această Lege fundamentală și de instanțele landurilor.

Art. 93. JURISDICȚIA CURȚII CONSTITUȚIONALE FEDERALE

1. Curtea Constituțională Federală decide:

1. asupra interpretării prezentei Legi fundamentale, în cazul disputelor referitoare la întinderea drepturilor și a obligațiilor unui organism federal suprem sau ale altor părți investite cu drepturi proprii prin această Lege fundamentală ori prin regulamentul de procedură al unui organism federal suprem;
2. în caz de divergență de opinii sau dubiu referitoare la compatibilitatea formală ori materială a legislației federale sau a legislației landurilor cu prezenta Lege fundamentală ori la compatibilitatea legislației landurilor cu altă legislație federală, la cererea Guvernului Federal, a guvernului unui land sau a unei pătrimi din membrii Bundestagului;
- 2a. în caz de divergență de opinii sau dubiu referitoare la îndeplinirea de o lege a condițiilor prevăzute de alineatul 2 din articolul 72, la cererea Bundesratului, a guvernului sau a legislativului unui land;
3. în caz de divergență de opinii sau dubiu referitoare la drepturile și obligațiile Federației și landurilor, în special cu privire la aplicarea legislației federale de landuri și la exercitarea supravegherii federale;
4. asupra altor dispute, care implică dreptul public, între Federație și landuri, între diferite landuri sau în cadrul unui land, cu excepția cazului când se recurge la o altă instanță;
- 4a. asupra recursurilor constituționale care pot fi depuse de orice persoană care susține că unul dintre drepturile sale fundamentale sau unul dintre drepturile sale prevăzute de alineatul 4 al articolului 20 ori de articolele 33, 38, 101, 103 sau 104 a fost încălcat de o autoritate publică;
- 4b. asupra recursurilor constituționale depuse de municipalități sau de asociațiile de municipalități, pe motiv că dreptul lor la autonomie

locală, conform articolului 28, a fost încălcat printr-o lege; în cazul încălcării de o lege a landului, doar dacă legea nu poate fi contestată la Curtea Constituțională a landului;

4c. asupra recursurilor constituționale ale asociațiilor împotriva nerecunoașterii lor ca partid, pentru alegerile în Bundestag;

5. în alte cazuri prevăzute în prezenta Lege fundamentală.

2. La cererea Bundesratului, a guvernului unui land sau a adunării parlamentare a unui land, Curtea Constituțională Federală decide și dacă mai există sau nu nevoia de reglementare prin lege federală în cazurile aflate sub incidența alineatului 4 al articolului 72 sau dacă, în cazurile menționate în clauza 1 din alineatul 2 al articolului 125a, legea federală nu a mai putut fi adoptată. Decizia Curții, care hotărăște că necesitatea a încetat să existe sau că legea federală nu a mai putut fi adoptată, înlocuiește o lege federală, conform alineatului 4 din articolul 72 sau punctului 2 din alineatul 2 al articolului 125a. O cerere formulată în baza primei teze este admisibilă, doar dacă un proiect de lege, menționat în alineatul 4 al articolului 72 sau în a doua propoziție a alineatului 2 din articolul 125a, a fost respins de Bundestagul german sau dacă nu a fost analizat și nu s-a luat o decizie asupra lui în decurs de un an sau dacă un proiect de lege similar a fost respins de Bundesrat.

3. În afară de acestea, Curtea Constituțională Federală decide și asupra altor chestiuni care îi sunt atribuite printr-o lege federală.

Art. 94. STRUCTURA CURȚII CONSTITUȚIONALE FEDERALE

1. Curtea Constituțională Federală este formată din judecători federali și alți membri. Jumătate din membrii Curții Constituționale Federale sunt aleși de Bundestag și jumătate de Bundesrat. Aceștia nu pot fi membri ai Bundestagului, Bundesratului, ai Guvernului Federal sau ai organelor corespondente ale unui land.

2. Organizarea și procedura Curții Constituționale Federale sunt reglementate printr-o lege federală care menționează cazurile în care deciziile acesteia au forță de lege. Legea poate cere ca toate celelalte căi legale de atac să fie epuizate înaintea depunerii unui recurs constituțional și poate prevedea o procedură separată pentru a stabili dacă recursul este acceptat în vederea luării unei decizii.

Art. 95. INSTANȚELE SUPREME FEDERALE

1. Federația înființează Curtea Federală de Justiție, Curtea Federală Administrativă, Curtea Federală de Finanțe, Curtea Federală pentru Litigii de Muncă și Curtea Federală în Materie de Drept Social ca instanțe supreme cu jurisdicție ordinară, administrativă, financiară, a muncii și socială.

2. Judecătorii fiecăreia dintre aceste instanțe sunt aleși atât de ministrul federal competent, cât și de o comisie pentru selecția judecătorilor, formată din miniștrii competenți ai landurilor și dintr-un număr egal de membri aleși de Bundestag.

3. Se înființează o Cameră Comună a instanțelor menționate în alineatul 1 al acestui articol, în vederea păstrării uniformității deciziilor. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 96. ALTE INSTANȚE FEDERALE

1. Federația poate înființa o instanță federală pentru problemele referitoare la drepturile de proprietate industrială.

2. Federația poate înființa instanțe penale militare federale pentru forțele armate. Aceste instanțe pot exercita jurisdicția penală doar pe durata stării de apărare sau asupra membrilor forțelor armate care acționează în afara țării sau la bordul navelor de război. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală. Aceste instanțe se află sub egida Ministrului Federal al Justiției. Judecătorii titulari ai acestor instanțe sunt persoane calificate să exercite funcția judiciară.

3. Instanța supremă de control pentru instanțele menționate în alineatele 1 și 2 ale acestui articol este Curtea Federală de Justiție.

4. Federația poate înființa instanțe federale pentru proceduri disciplinare și proceduri aferente plângerilor depuse de persoane din serviciul public federal.

5. Cu acordul Bundesratului, o lege federală poate prevedea ca instanțele landurilor să exercite jurisdicție federală asupra procedurii penale, în următoarele chestiuni:

1. genocid;
2. crime împotriva umanității, în conformitate cu dreptul penal internațional;
3. crime de război;
4. alte acte care sunt întreprinse cu intenția tulburării relațiilor de pace dintre națiuni (alineatul 1 din articolul 26);
5. securitatea statului.

Art. 97. INDEPENDENȚA SISTEMULUI JUDICIAR

1. Judecătorii sunt independenți și se supun doar legii.

2. Judecătorii numiți cu titlu definitiv în funcții cu normă întreagă nu pot fi revocați involuntar, suspendați permanent sau temporar, transferați sau scoși la pensie înaintea expirării mandatului lor, decât în baza unei decizii judecătorești și doar pentru motivele și în maniera prevăzute prin lege. Legiuitorul poate stabili limite de vârstă pentru pensionarea judecătorilor numiți pe viață. În cazul schimbărilor la nivelul structurii instanțelor sau a districtelor acestora, judecătorii pot fi transferați la altă instanță sau revocați din funcție, cu condiția păstrării, în integralitatea sa, a tratamentului de care beneficiază.

Art. 98. STATUTUL JURIDIC AL JUDECĂTORILOR – PUNEREA SUB ACUZARE

1. Statutul juridic al judecătorilor federali este reglementat printr-o lege federală specială.

2. În cazul în care un judecător federal încalcă principiile acestei Legi fundamentale sau ordinea constituțională a unui land, în calitatea sa oficială sau

neoficial, Curtea Constituțională Federală, la cererea Bundestagului, poate dispune cu o majoritate de două treimi, transferul sau pensionarea judecătorului. În cazul unei încălcări intenționate, aceasta poate dispune demiterea judecătorului.

3. Statutul juridic al judecătorilor landurilor este reglementat prin legi speciale ale landurilor, dacă clauza 27 din alineatul 1 al articolului 74 nu prevede altfel.

4. Landurile pot prevedea ca judecătorii landurilor să fie aleși în comun de Ministrul de Justiție al landului și de o comisie pentru selecția judecătorilor.

5. Landurile pot adopta dispoziții referitoare la judecătorii landurilor, care corespund aceloră din alineatul 2 al acestui articol. Legea constituțională actuală a landului nu este afectată. Decizia în cazurile de punere sub acuzare aparține Curții Constituționale Federale.

Art. 99. DISPUTE CONSTITUȚIONALE ÎN CADRUL UNUI LAND

O lege a unui land poate transfera decizia asupra disputelor constituționale din cadrul unui land Curții Constituționale Federale și decizia definitivă asupra chestiunilor care implică aplicarea legii landului instanțelor supreme specificate în alineatul 1 din articolul 95.

Art. 100. CONTROLUL JUDICIAR EFECTIV

1. În cazul în care o instanță apreciază că o lege, de a cărei valabilitate depinde decizia sa, este neconstituțională, se întrerup procedurile și se așteaptă o decizie din partea instanței landului care are jurisdicție asupra disputelor constituționale, dacă se consideră că a fost încălcată constituția unui land, sau din partea Curții Constituționale Federale, dacă se consideră că prezenta Lege fundamentală a fost încălcată. Această dispoziție se aplică și atunci când se consideră că Legea fundamentală este încălcată de legea landului, dar și atunci când se consideră că legea landului este incompatibilă cu o lege federală.

2. Instanța va obține o decizie a Curții Constituționale Federale atunci când, pe parcursul litigiului, există dubii legate de faptul dacă o normă de drept internațional face parte integrantă din legea federală și dacă ea creează direct drepturi și obligații pentru persoane (articolul 25).

3. În cazul în care Curtea Constituțională a unui land, în interpretarea prezentei Legi fundamentale, propune abaterea de la o decizie a Curții Constituționale Federale sau a Curții Constituționale a altui land, aceasta trebuie să supună chestiunea deciziei Curții Constituționale Federale.

Art. 101. ÎNTERZICEREA ÎNFIINȚĂRII INSTANȚELOR EXTRAORDINARE

1. Înființarea de instanțe extraordinare este interzisă. Nimeni nu poate fi scos de sub jurisdicția judecătorilor desemnați potrivit legii.

2. Instanțele pentru domenii speciale nu pot fi înființate decât prin lege.

Art. 102. ABOLIREA PEDEPSEI CAPITALE

Pedeapsa capitală este abolită.

Art. 103. PROCESUL ECHITABIL

1. În instanță, fiecare persoană are dreptul la audiere, conform legii.
2. Un fapt nu este pasibil de pedeapsă decât dacă infracțiunea a fost incriminată de o lege anterioară comiterii faptei.
3. Nimeni nu poate fi condamnat de mai multe ori pentru aceeași faptă în baza dreptului penal general.

Art. 104. PRIVAREA DE LIBERTATE

1. Libertatea individuală nu poate fi restrânsă decât în baza unei legi și cu respectarea normelor prevăzute de aceasta. Persoanele reținute nu pot fi supuse relor tratamente mentale sau fizice.
2. Numai judecătorul poate decide asupra admisibilității sau continuării oricărei forme de privare de libertate. O decizie judecătorească va fi pronunțată fără întârziere, dacă privarea de libertate nu se bazează pe un ordin judecătoresc. Poliția nu poate reține nicio persoană prin propria autoritate, decât cel mult până la sfârșitul zilei ce urmează arestării. Detaliile sunt reglementate prin lege.
3. Orice persoană suspectată de a fi săvârșit o infracțiune este adusă în fața judecătorului nu mai târziu de ziua care urmează arestării sale; judecătorul o informează asupra motivelor arestării, o investighează și îi dă posibilitatea să ridice obiecții. Judecătorul emite imediat un mandat de arestare scris și motivat sau un ordin de punere în libertate.
4. O rudă sau o persoană care se bucură de încrederea persoanei reținute este notificată imediat cu privire la decizia judecătorească, care impune sau continuă privarea de libertate.

CAPITOLUL X

Finanțele

Art. 104a. REPARTIZAREA CHELTUIELILOR – RĂSPUNDEREA SISTEMULUI FINANCIAR

1. Federația și landurile își asumă separat cheltuielile rezultate din îndeplinirea responsabilităților lor, în măsura în care prezenta Lege fundamentală nu prevede altfel.
2. În cazul în care landurile acționează prin împuternicire federală, Federația își asumă cheltuielile rezultate.
3. Legile federale care prevăd alocări de bani ce urmează a fi administrate de landuri pot prevedea ca Federația să plătească aceste alocări, total sau parțial. Dacă legea prevede că Federația își asumă jumătate din cheltuieli sau mai mult, acest lucru este pus în aplicare de landuri prin împuternicire federală.

4. Legile federale care obligă landurile să furnizeze alocări de bani, beneficii în natură sau servicii comparabile terți și care sunt puse în aplicare de landuri pe cont propriu sau, conform tezei a doua din alineatul 3, prin împuternicire federală, necesită acordul Bundesratului, în cazul în care cheltuielile rezultate din acestea sunt suportate de landuri.

5. Federația și landurile își asumă cheltuielile administrative suportate de autoritățile lor și răspund reciproc pentru asigurarea unei administrații corecte. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

6. În conformitate cu alocarea internă a competențelor și responsabilităților, Federația și landurile suportă costurile rezultate din încălcarea obligațiilor ce revin Germaniei în temeiul dreptului supranațional sau internațional. În cazul corecțiilor financiare făcute de Uniunea Europeană, al cărui efect depășește un anumit land, Federația și landurile suportă respectivele costuri într-o proporție de 15 la 85. În aceste cazuri, landurile ca întreg răspund în solidar pentru 35% din cheltuielile totale, conform unei formule generale; procentul de 50% din cheltuielile totale se suportă de acele landuri care au provocat datoria, ajustat la valoarea sumei mijloacelor financiare primite. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

Art. 104b. ASISTENȚA FINANCIARĂ PENTRU INVESTIȚII

1. În măsura în care prezenta Lege fundamentală îi conferă puterea de legiferare, Federația poate acorda landurilor asistență financiară pentru investițiile importante efectuate de landuri și municipalități (asociații de municipalități), care sunt necesare pentru:

1. prevenirea unei perturbări a echilibrului economic general;
2. egalizarea diferitelor capacități economice în cadrul teritoriului federal sau
3. promovarea creșterii economice.

Prin derogare de la prima teză, Federația poate acorda asistență financiară chiar și în afara puterilor sale legislative, în cazuri de dezastre naturale sau situații de urgență excepționale, care depășesc controlul guvernamental și care sunt foarte periculoase pentru capacitatea financiară a statului.

2. Detaliile, în special cele privitoare la tipurile de investiții ce urmează a fi promovate, sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului sau printr-un acord executiv bazat pe legea bugetului federal. Durata alocărilor este limitată, iar maniera în care acestea sunt utilizate trebuie analizată periodic. Asistența financiară trebuie realizată cu contribuții anuale descrescătoare.

3. La cerere, Bundestagul, Guvernul Federal și Bundesratul sunt informate cu privire la punerea în aplicare a acestor măsuri și la progresele obținute.

Art. 105. DISTRIBUȚIA COMPETENȚELOR CU PRIVIRE LA LEGILE FISCALE

1. Federația are drept de legiferare exclusivă în materie de drepturi de vamă și monopoluri fiscale.

2. Federația are drept de legiferare concurentă cu privire la toate celelalte impozite ale căror venituri îi revin, total sau parțial, sau cărora li se aplică condițiile prevăzute în alineatul 2 al articolului 72.

2a. Landurile au drept de legiferare cu privire la impozitele locale pe consum și cheltuieli, în măsura în care respectivele impozite nu sunt similare impozitelor reglementate prin legea federală. Acestea sunt autorizate să stabilească cota impozitului pentru achiziționarea de proprietăți imobiliare.

3. Legile federale referitoare la impozite ale căror venituri revin, total sau parțial, landurilor sau localităților (asociațiilor de localități) necesită acordul Bundesratului.

Art. 106. REPARTIZAREA VENITURILOR FISCALE ȘI PROFITUL OBȚINUT DIN MONOPOLURILE FISCALE

1. Următoarele venituri din monopolurile fiscale și din impozite revin Federației:

1. taxele vamale;
2. impozitele pe consum, în măsura în care acestea nu revin landurilor conform alineatului 2, sau în comun Federației și landurilor, conform alineatului 3, ori municipalităților, conform alineatului 6 din acest articol;
3. impozitele din transportul rutier de marfă, taxele pe autoturisme și alte taxe pe tranzacțiile aferente vehiculelor motorizate;
4. impozitele pe tranzacții de capital, asigurări și cambii;
5. impozitele nerecurente pe proprietate și egalizarea contribuțiilor la cheltuieli;
6. impozitele complementare impozitului pe venit și impozitele asupra societăților;
7. impozite și prelevări operate în cadrul Uniunii Europene.

2. Următoarele venituri din impozite revin landurilor:

1. impozitul pe proprietate;
2. impozitul pe moștenire;
3. impozitul pe autovehicule;
4. acele impozite aferente tranzacțiilor, în măsura în care acestea nu revin Federației conform alineatului 1, sau în comun Federației și landurilor, conform alineatului 3 din acest articol;
5. impozitul pe bere;
6. impozitul pe sălile de jocuri de noroc.

3. Veniturile din impozitele pe venit, impozitele pe profit și impozitele pe cifra de afaceri revin, în comun, Federației și landurilor (impozite comune), în măsura în care veniturile din impozitul pe venit și impozitul pe cifra de afaceri nu sunt alocate localităților, conform alineatelor 5 și 5a din acest articol. Federația și landurile împart în mod egal veniturile din impozitele pe venit și impozitele pe

profit. Proporțiile respective ale Federației și landurilor din veniturile provenite din impozitul pe cifra de afaceri sunt stabilite printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului. Stabilirea acestora se face pe baza următoarelor principii:

1. Federația și landurile au drepturi egale la veniturile curente, pentru a-și acoperi cheltuielile necesare. Quantumul acestor cheltuieli este stabilit pe baza planificării financiare multianuale;
2. Cerințele financiare ale Federației și ale landurilor sunt coordonate astfel încât să se stabilească un echilibru corect, să se evite împovărearea excesivă a contribuabililor și să se asigure uniformitatea standardelor de trai pe întreg teritoriul federal.

La stabilirea proporțiilor ce revin Federației și landurilor din veniturile provenite din impozitul pe cifra de afaceri, se vor lua în considerare și reducerile veniturilor suportate de landuri de la 1 ianuarie 1996, din cauza dispozițiilor referitoare la copii din legea privind impozitul pe venit. Detaliile sunt reglementate prin legea federală, adoptată conform celei de-a treia teze din acest alineat.

4. Cotele-parte respective ale Federației și landurilor din veniturile provenite din impozitul pe cifra de afaceri sunt repartizate din nou, atunci când raportul dintre veniturile și cheltuielile Federației devine foarte diferit de cel al landurilor; reducerile veniturilor, care sunt luate în considerare la stabilirea proporțiilor respective din impozitul pe cifra de afaceri, conform tezei a cincea din alineatul 3 al acestui articol, nu sunt avute în vedere în această privință. Dacă o lege federală impune cheltuieli suplimentare sau retrage venituri din landuri, povara suplimentară poate fi compensată prin alocări federale, conform unei legi federale care necesită acordul Bundesratului, cu condiția ca povara suplimentară să se limiteze la o scurtă perioadă de timp. Această lege stabilește principiile pentru calcularea respectivelor alocări și distribuirea lor între landuri.

5. O parte dintre veniturile rezultate din impozitul pe venit revine localităților, urmând a fi transferate de landuri localităților pe baza impozitelor pe venit plătite de locuitorii acestora. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului. Această lege poate prevedea ca localitățile să stabilească cote suplimentare sau reduse cu privire la partea lor de impozit.

5a. Începând cu 1 ianuarie 1998, o parte dintre veniturile rezultate din impozitul pe cifra de afaceri revine localităților. Aceasta este transferată de landuri localităților, pe baza unei formule ce reflectă factorii geografici și economici. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

6. Veniturile din impozitele pe proprietățile imobiliare și afaceri revin localităților; veniturile din impozitele locale pe consum și cheltuieli revin localităților sau, conform prevederilor din legislația landului, asociațiilor de localități. Localitățile sunt autorizate să fixeze cotele impozitelor pe proprietățile imobiliare și afaceri, în cadrul legal. Dacă nu există localități într-un land, veniturile din impozitele pe proprietățile imobiliare și afaceri, cât și cele

din impozitele locale pe consum și cheltuieli revin landului. Federația și landurile pot participa la veniturile rezultate din impozitul pe afaceri, în baza unei repartizări. Detaliile referitoare la această repartizare sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului. În conformitate cu legislația landului, impozitele pe proprietățile imobiliare și afaceri, cât și partea care revine localităților din veniturile rezultate din impozitul pe venit și impozitul pe cifra de afaceri pot fi considerate ca bază de calcul pentru valoarea repartizării.

7. Procentul global al părții care revine landului din veniturile totale rezultate din impozitele comune, care urmează a fi stabilite prin legislația landului, revine localităților sau asociațiilor de localități. În toate celelalte aspecte, legislația landului stabilește dacă și în ce măsură veniturile din impozitele landului revin localităților (asociațiilor de localități).

8. În cazul în care Federația înființează structuri speciale în anumite landuri sau localități (asociații de localități), structuri care conduc direct la creșterea cheltuielilor sau la reducerea veniturilor (povară specială) pentru aceste landuri sau localități (asociații de localități), Federația acordă compensațiile necesare, dacă și în măsura în care landurile sau localitățile (asociațiile de localități) nu pot susține povara în mod rezonabil. În acordarea acestor compensații, se acordă atenția cuvenită contribuțiilor plătite de terți și beneficiilor financiare care revin acestor landuri sau localități (asociații de localități), ca urmare a înființării respectivelor structuri.

9. În scopul acestui articol, veniturile și cheltuielile localităților (asociațiilor de localități) sunt considerate a fi venituri și cheltuieli ale landurilor.

Art. 106a. ALOCĂRI FEDERALE PENTRU TRANSPORTUL PUBLIC LOCAL

Începând cu 1 ianuarie 1996, landurile beneficiază de o alocare din veniturile fiscale federale pentru transportul public local. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului. Alocările făcute conform primei teze a acestui articol nu sunt luate în considerare la stabilirea capacității financiare a unui land, în baza alineatului 2 din articolul 107.

Art. 106b. PARTEA CE REVINE LANDURILOR DIN TAXA PE AUTOVEHICULE

Începând cu 1 iulie 2009, ca urmare a transferului taxei pe autovehicule Federație, landurile beneficiază de o parte din veniturile fiscale ale Federației. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

Art. 107. REPARTIZAREA VENITURILOR FISCALE – EGALIZAREA FINANCIARĂ A LANDURILOR – ALOCĂRI SUPLIMENTARE

1. Veniturile provenite din impozitele landului, precum și cota-parte a landului din veniturile și impozitele pe profit revin landurilor, în măsura în care aceste impozite sunt colectate de autoritățile fiscale de pe teritoriile acestora (venituri locale). Detaliile referitoare la delimitare, precum și la maniera și întinderea repartizării veniturilor locale rezultate din impozitele pe profit și pe salarii sunt reglementate

printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului. Această lege poate prevedea totodată delimitarea și repartizarea veniturilor locale provenite din alte impozite. Cota-parte ce revine unui land din veniturile rezultate din impozitul pe cifra de afaceri revine landului respectiv în raport cu numărul locuitorilor; o lege federală, care necesită acordul Bundesratului, poate prevedea alocări suplimentare, care nu depășesc un sfert din partea care revine unui land, pentru landurile ale căror venituri *per capita*, rezultate din impozitele landului, din impozitele pe venit și pe profit și din impozitele din articolul 106b, se află sub media tuturor landurilor luate la un loc; referitor la impozitul pe achiziția de proprietăți imobiliare, se are în vedere capacitatea acestora de a genera venituri.

2. Legea asigură compensarea adecvată a inegalităților între capacitățile financiare ale landurilor, ținând cont de capacitățile și de nevoile financiare ale localităților (asociațiilor de localități). Aceasta specifică condițiile care guvernează solicitările landurilor îndreptățite la plăți compensatorii și eforturile financiare ale landurilor necesare pentru efectuarea acestora, cât și criteriile pentru stabilirea cuantumului acestor plăți. Legea mai poate prevedea efectuarea de alocări de Federație, din fondurile proprii, landurile cu posibilități financiare reduse pentru a le sprijini în acoperirea nevoilor financiare generale (alocări suplimentare).

Art. 108. ADMINISTRAREA FINANCIARĂ A FEDERAȚIEI ȘI LANDURILOR – INSTANȚELE FINANCIARE

1. Taxele vamale, monopoliurile fiscale, impozitele aferente consumului reglementate prin legea federală, inclusiv impozitul pe cifra de afaceri din importuri, taxa pe autovehicule și alte taxe din tranzacțiile asociate vehiculelor motorizate, începând cu 1 iulie 2009, și cheltuielile impuse în cadrul Comunităților Europene sunt administrate de autoritățile fiscale federale. Organizarea acestor autorități este reglementată printr-o lege federală. În măsura înființării autorităților intermediare, conducătorii acestora sunt numiți prin consultare cu guvernele landurilor.

2. Toate celelalte impozite sunt administrate de autoritățile financiare ale landurilor. Organizarea acestor autorități și formarea uniformă a funcționarilor publici care le deservesc pot fi reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului. În măsura înființării autorităților intermediare, conducătorii acestora sunt numiți de comun acord cu Guvernul Federal.

3. În măsura în care impozitele care revin, total sau parțial, Federației sunt administrate de autoritățile fiscale ale landurilor, aceste autorități acționează pe bază de împuternicire federală. Alineatele 3 și 4 din articolul 85 se aplică, cu condiția ca Ministrul Federal al Finanțelor să înlocuiască Guvernul Federal.

4. Dacă și în măsura în care aplicarea legilor fiscale este substanțial facilitată sau îmbunătățită astfel, o lege federală, care necesită acordul Bundesratului, poate prevedea colaborarea dintre autoritățile fiscale federale și cele ale landurilor, în ceea ce privește administrarea fiscală, administrarea impozitelor enumerate în alineatul 1 din acest articol de autoritățile fiscale ale landurilor sau administrarea

altor impozite de autoritățile fiscale federale. Funcțiile autorităților fiscale ale landurilor în administrarea impozitelor, ale căror venituri revin exclusiv localităților (asociațiilor de localități), pot fi delegate de landuri localităților (asociațiilor de localități), total sau parțial.

5. Procedurile ce trebuie aplicate de autoritățile fiscale federale sunt prevăzute într-o lege federală. Procedurile ce trebuie aplicate de autoritățile fiscale ale landurilor sau, după cum prevede a doua teză din alineatul 4 al acestui articol, de localități (asociațiile de localități), pot fi prevăzute într-o lege federală, care necesită acordul Bundesratului.

6. Competența financiară este reglementată uniform, printr-o lege federală.

7. Guvernul Federal poate emite norme administrative generale, care necesită acordul Bundesratului, în măsura în care administrarea este încredințată autorităților fiscale ale landurilor sau localităților (asociațiilor de localități).

Art. 109. GESTIONAREA BUGETULUI ÎN CADRUL FEDERAȚIEI ȘI AL LANDURILOR

1. Federația și landurile sunt autonome și independente, una față de cealaltă, în gestionarea bugetelor lor.

2. Federația și landurile îndeplinesc, în comun, obligațiile Republicii Federale Germania, rezultate din actele juridice ale Uniunii Europene privind menținerea disciplinei bugetare, conform articolului 104 din Tratatul pentru înființarea Comunității Europene, și acordă o atenție specială, în acest cadru, cerințelor pentru un echilibru economic general.

3. Bugetele Federației și ale landurilor sunt echilibrate, în principiu, fără veniturile din credite. Federația și landurile pot introduce norme, cu rolul de a ține cont, în mod simetric, în perioadele de avânt și de declin, de efectele evoluțiilor pieței, care se abat de la condițiile normale, cât și de situațiile excepționale cauzate de dezastre naturale sau de stări de urgență care depășesc controlul guvernamental și care afectează grav capacitatea financiară a statului. Pentru aceste situații excepționale, trebuie adoptat un plan de amortizare corespunzător. Detaliile legate de bugetul Federației sunt guvernate de articolul 115, cu condiția ca prima teză să fie considerată a fi îndeplinită, dacă veniturile din credite nu depășesc 0,35% în raport cu produsul intern brut nominal. Chiar landurile reglementează detaliile legate de bugete, în cadrul puterilor lor constituționale, condiția fiind că prima teză este considerată a fi îndeplinită doar dacă nu se admit veniturile din credite.

4. O lege federală, care necesită acordul Bundesratului, poate stabili principiile aplicabile atât Federației, cât și landurilor, legea bugetară aplicabilă, receptivitatea gestionării bugetare la tendințele economice și planificarea financiară pe termen lung.

5. Sancțiunile impuse de Comunitatea Europeană, pe baza dispozițiilor articolului 104 din Tratatul pentru înființarea Comunității Europene, care vizează menținerea disciplinei bugetare, sunt suportate de Federație și de landuri, într-o proporție de 65% la 35%. În virtutea solidarității, landurile suportă 35% din cheltuielile care revin landurilor, conform numărului de locuitori ale acestora;

65% din cheltuielile care revin landurilor vor fi suportate de landuri, în conformitate cu gradul lor de cauzalitate. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

Art. 109a. URGENȚE BUCETARE

Pentru a evita o situație de urgență bugetară, o lege federală care necesită acordul Bundesratului prevede:

1. supravegherea continuă a managementului bugetar al Federației și al landurilor de o entitate comună (Consiliul de Stabilitate);
2. condițiile și procedurile pentru constatarea riscului unei situații de urgență bugetară;
3. principiile pentru elaborarea și administrarea de programe care să gestioneze urgențele bugetare.

Deciziile Consiliului de Stabilitate și documentele însoțitoare sunt publice.

Art. 110. BUGETUL FEDERAL

1. Toate veniturile și cheltuielile Federației sunt incluse în buget; în cazul întreprinderilor federale și al fondurilor speciale, trebuie incluse doar plățile făcute ele sau sumele de bani trimise de acestea. Bugetul este echilibrat în ceea ce privește veniturile și cheltuielile.

2. Bugetul pentru unul sau mai mulți ani fiscali este stabilit printr-o lege adoptată înainte de începutul primului an și care conține măsuri separate pentru fiecare an. Legea poate prevedea ca diferite părți ale bugetului să se aplice pe perioade de timp variate, împărțite pe ani fiscali.

3. Proiectele de lege pentru respectarea primei teze din alineatul 2 al acestui articol, cât și proiectele de lege pentru modificarea legii bugetului sau a bugetului în sine sunt depuse simultan la Bundesrat și la Bundestag; Bundesratul are dreptul să dezbată aceste proiecte în termen de șase săptămâni sau, în cazul proiectelor de modificare, în termen de trei săptămâni.

4. Legea bugetului poate conține doar acele dispoziții referitoare la veniturile și cheltuielile federale și la perioada pentru care ea este adoptată. Legea bugetului poate prevedea că dispozițiile sale expiră doar în momentul promulgării următoarei legi a bugetului sau, în cazul unei autorizări conform articolului 115, la o dată ulterioară.

Art. 111. GESTIONAREA BUGETULUI TEMPORAR

1. În cazul în care, până la sfârșitul anului fiscal, bugetul pentru următorul an nu a fost adoptat printr-o lege, Guvernul Federal, până la intrarea în vigoare a legii respective, poate face toate cheltuielile necesare pentru:

1. menținerea instituțiilor înființate prin lege și luarea măsurilor autorizate de lege;
2. îndeplinirea obligațiilor legale ale Federației;
3. continuarea proiectelor de construcții, a achizițiilor și asigurarea altor beneficii sau servicii ori continuarea efectuării de alocări în aceste

scopuri, în măsura în care aceste sume au fost deja rezervate în bugetul anului anterior.

2. În măsura în care veniturile bazate pe legi specifice și rezultate din impozite, taxe sau alte surse ori din rezervele de capital circulant nu acoperă cheltuielile menționate în alineatul 1 al acestui articol, Guvernul Federal poate împrumuta fondurile necesare pentru susținerea operațiilor curente până la maximum un sfert din valoarea totală a bugetului anterior.

Art. 112. CHELTUIELI EXTRABUGETARE

Cheltuielile care depășesc alocările bugetare sau care sunt destinate unor scopuri necuprinse în buget necesită acordul Ministrului Federal al Finanțelor. Această aprobare trebuie dată doar în caz de necesitate neprevăzută și inevitabilă. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 113. CREȘTEREA CHELTUIELILOR

1. Legile care cresc cheltuielile bugetare propuse de Guvernul Federal sau care presupun ori conduc la noi cheltuieli necesită acordul Guvernului Federal. Această cerință se aplică și legilor care presupun sau conduc la reducerea veniturilor. Guvernul Federal poate solicita ca Bundestagul să-și amâne votul asupra proiectelor de lege în acest sens. În acest caz, Guvernul Federal depune comentariile sale la Bundestag în termen de șase săptămâni.

2. În termen de patru săptămâni de la adoptarea unei asemenea legi de Bundestag, Guvernul Federal poate solicita acestuia să voteze legea a doua oară.

3. Dacă proiectul de lege a fost adoptat conform articolului 78, Guvernul Federal are la dispoziție șase săptămâni pentru a refuza încuviințarea sa, dar numai cu condiția de a fi inițiat procedura prevăzută în a treia și a patra teză din alineatul 1 sau alineatul 2 al acestui articol. La expirarea acestei perioade, el este prezumat a-și fi dat acordul.

Art. 114. PREZENTAREA ȘI AUDITAREA CONTURILOR

1. În scopul descărcării Guvernului Federal, Ministrul Federal al Finanțelor depune anual la Bundestag și la Bundesrat o situație a tuturor veniturilor și cheltuielilor, dar și a activelor și datoriilor din anul fiscal precedent.

2. Curtea Federală de Audit, ai cărei membri se bucură de independență judiciară, auditează situația și stabilește dacă finanțele publice au fost administrate corect și eficient. Aceasta depune un raport anual, direct la Bundestag și Bundesrat, dar și la Guvernul Federal. În celelalte privințe, competențele Curții Federale de Audit sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 115. LIMITELE ÎMPRUMUTURILOR

1. Împrumuturile, ca și acceptarea de cauțiuni sau de garanții susceptibile de a antrena cheltuieli în anii fiscali următori, necesită autorizare printr-o lege federală care să specifice sau să permită calcularea sumelor implicate.

2. Veniturile și cheltuielile sunt echilibrate, în principiu, fără veniturile din credite. Acest principiu este îndeplinit când veniturile obținute prin împrumutul

de fonduri nu depășesc 0,35% în raport cu produsul intern brut nominal. În plus, când evoluțiile economice se abat de la condițiile normale, trebuie luate în calcul, în mod simetric, efectele asupra bugetului în perioadele de avânt și declin. Abaterile împrumutului curent de la limitele de credit, specificate în primele trei teze, trebuie înregistrate într-un cont sintetic; debitele care depășesc pragul de 1,5% în raport cu produsul intern brut nominal trebuie reduse conform ciclului economic. Reglementarea detaliilor, în special ajustarea veniturilor și cheltuielilor cu privire la tranzacțiile financiare și procedura pentru calcularea limitei anuale a împrumutului net, ținând cont de ciclul economic pe baza unei proceduri pentru ajustarea ciclului, împreună cu controlul și echilibrarea abaterilor împrumutului curent de la limita de credit, impun elaborarea unei legi federale. În cazuri de catastrofe naturale sau de situații de urgență neobișnuite, care depășesc controlul guvernamental și care afectează grav capacitatea financiară a statului, aceste limite de credit pot fi extinse pe baza unei decizii luate de o majoritate a membrilor Bundestagului. Decizia trebuie combinată cu un plan de amortizare. Rambursarea creditelor împrumutate, conform celei de-a șasea teze, trebuie efectuată într-o perioadă de timp adecvată.

CAPITOLUL Xa **Starea de apărare**

Art. 115a. DECLARAREA STĂRII DE APĂRARE

1. Hotărârea că teritoriul federal face obiectul unui atac al forțelor armate sau că este amenințat iminent de un asemenea atac (starea de apărare) se ia de Bundestag, cu acordul Bundesratului. Această hotărâre este luată la cererea Guvernului Federal și necesită o majoritate de două treimi din voturile exprimate, care trebuie să includă cel puțin majoritatea membrilor Bundestagului.

2. Dacă situația impune în mod imperativ măsuri imediate și dacă obstacole insurmontabile împiedică întrunirea în timp util a Bundestagului sau Bundesratul nu întrunește cvorumul, Comisia mixtă ia această decizie cu o majoritate de două treimi din voturile exprimate, care trebuie să includă cel puțin majoritatea membrilor săi.

3. Hotărârea este încuviințată de Președintele Federal și publicată în Jurnalul Oficial Federal, conform articolului 82. Dacă acest lucru nu se poate face la timp, încuviințarea se face în altă manieră; hotărârea este publicată în Jurnalul Oficial Federal, imediat ce împrejurările permit acest lucru.

4. Dacă teritoriul federal este atacat de forțe armate și dacă autoritățile federale competente nu sunt în măsură să ia imediat hotărârea menționată în prima teză a alineatului 1 din acest articol, se consideră că hotărârea a fost luată

și încuviințată la momentul începerii atacului. Președintele Federal anunță momentul respectiv, imediat ce împrejurările permit acest lucru.

5. Dacă hotărârea referitoare la starea de apărare a fost încuviințată și dacă teritoriul federal este atacat de forțe armate, Președintele Federal, cu acordul Bundestagului, poate face declarații, în baza dreptului internațional, cu privire la existența stării de apărare. În condițiile specificate în alineatul 2 al acestui articol, Comisia mixtă se substituie Bundestagului.

Art. 115b. PUTEREA DE COMANDĂ A CANCELARULUI FEDERAL

În momentul încuviințării stării de apărare, puterea de comandă a forțelor armate trece la Cancelarul Federal.

Art. 115c. EXTINDEREA PUTERILOR LEGISLATIVE ALE FEDERAȚIEI

1. Federația are drept de legiferare referitor la starea de apărare, chiar și în ceea ce privește aspectele care intră în sfera de competență legislativă a landurilor. Aceste legi necesită aprobarea Bundesratului.

2. În măsura impusă de circumstanțe pe durata unei stări de apărare, o lege federală referitoare la starea de apărare poate:

1. stabili prevederi temporare referitoare la compensația în cazul exproprierii, prevederi care se abat de la cerințele din a doua teză a alineatului 3 din articolul 14;
2. stabili o limită de timp pentru privările de libertate, diferită de cea specificată în a treia teză din alineatul 2 și în prima teză din alineatul 3 al articolului 104, dar care nu depășește patru zile, pentru cazurile în care niciun judecător nu a putut acționa în limita de timp care se aplică în mod normal.

3. Dacă se impune respingerea unui atac iminent sau existent, o lege federală referitoare la starea de apărare poate, cu acordul Bundesratului, reglementa administrația și finanțele Federației și ale landurilor, fără a se ține seama de titlurile VIII, VIIIA și X din această Lege fundamentală, cu condiția să se asigure viabilitatea landurilor, a localităților și a asociațiilor de localități, în special cu privire la aspectele financiare.

4. Legile federale adoptate conform alineatului 1 sau clauzei 1 din alineatul 2 al acestui articol pot să fie aplicate chiar înainte de apariția unei stări de apărare, în scopul pregătirii intrării lor în vigoare.

Art. 115d. PROIECTE DE LEGE URGENTE

1. În timpul unei stări de apărare, procesul legislativ federal este guvernat de dispozițiile alineatelor 2 și 3 ale acestui articol, fără a se ține seama de dispozițiile alineatului 2 al articolului 76, de a doua teză din alineatul 1 și de alineatele 2 – 4 din articolul 77, articolul 78 și alineatul 1 din articolul 82.

2. Proiectele de lege ale Guvernului Federal, pe care Guvernul le desemnează ca fiind urgente, sunt înaintate Bundesratului, simultan cu depunerea lor la

Bundestag. Bundestagul și Bundesratul dezbat imediat aceste proiecte de lege în cadrul unei sesiuni comune. În măsura în care acordul Bundesratului este necesar pentru aprobarea proiectului de lege, este necesară majoritatea voturilor acestuia. Detaliile sunt reglementate prin regulamentul de procedură adoptat de Bundestag și necesită acordul Bundesratului.

3. A doua teză din alineatul 3 al articolului 115a se aplică *mutatis mutandis* pentru promulgarea acestor legi.

Art. 115e. COMISIA MIXTĂ

1. În cazul în care, pe durata unei stări de apărare, Comisia mixtă, cu o majoritate de două treimi din voturile exprimate, care include cel puțin majoritatea membrilor săi, stabilește că obstacole insurmontabile împiedică întrunirea la timp a Bundestagului sau că Bundestagul nu poate întruni cvorumul, Comisia mixtă preia funcția atât a Bundestagului, cât și a Bundesratului și exercită puterile acestora ca un singur organism.

2. Prezenta Lege fundamentală nu poate fi modificată, abrogată sau suspendată, total sau parțial, printr-o lege adoptată de Comisia mixtă. Comisia mixtă nu are competența de a adopta legi, conform tezei a doua din alineatul 1 al articolului 23, alineatului 1 din articolul 24 sau articolului 29.

Art. 115f. UTILIZAREA POLIȚIEI FEDERALE DE FRONTIERĂ – COMPETENȚE EXTINSE DE A EMITE INSTRUCȚIUNI

1. Pe durata unei stări de apărare, Guvernul Federal, în măsura în care împrejurările o impun, poate:

- utiliza Poliția Federală de Frontieră pe întreg teritoriul federal;
- emite instrucțiuni, nu doar pentru autoritățile administrative federale, ci și pentru guvernele landurilor iar, dacă problema este urgentă, pentru autoritățile landurilor, și poate delega această putere membrilor guvernelor landurilor desemnați de acesta.

2. Bundestagul, Bundesratul și Comisia mixtă sunt informate imediat cu privire la măsurile luate în baza alineatului 1 din acest articol.

Art. 115g. CURTEA CONSTITUȚIONALĂ FEDERALĂ

Statutul constituțional și exercitarea funcțiilor constituționale ale Curții Constituționale Federale sau ale judecătorilor acesteia nu pot fi încălcate. Legea care guvernează Curtea Constituțională Federală poate fi modificată printr-o lege adoptată de Comisia mixtă, doar în măsura în care Curtea Constituțională Federală consideră că această lege este necesară pentru continuarea îndeplinirii funcțiilor sale. În așteptarea adoptării acestei legi, Curtea Constituțională Federală poate lua măsurile care se impun în acest scop. Hotărârile Curții Constituționale Federale, conform tezelor a doua și a treia din acest articol, sunt luate cu majoritatea judecătorilor prezenți.

Art. 115h. EXPIRAREA MANDATELOR ELECTORALE ȘI A MANDATELOR

1. Toate mandatele electorale ale Bundestagului sau ale parlamentelor landurilor, care expiră pe durata unei stări de apărare, se încheie la șase luni de la încetarea stării de apărare. Mandatul Președintelui Federal, care expiră pe durata unei stări de apărare, și exercitarea funcțiilor sale de Președinte Bundesratului, în cazul încetării premature a mandatului acestuia, se încheie la nouă luni de la încetarea stării de apărare. Mandatul unui membru al Curții Constituționale Federale, care expiră pe durata unei stări de apărare, se încheie la șase luni de la încetarea stării de apărare.

2. În cazul în care Comisia mixtă trebuie să aleagă un nou Cancelar Federal, acesta va proceda astfel cu voturile majorității membrilor săi; Președintele Federal propune un candidat Comisiei mixte. Comisia mixtă își poate exprima lipsa de încredere în Cancelarul Federal doar prin alegerea unui succesor, cu votul a două treimi dintre membrii săi.

3. Bundestagul nu poate dizolvat pe durata unei stări de apărare.

Art. 115i. COMPETENȚELE GUVERNELOR LANDURILOR

1. În cazul în care organismele federale competente sunt în imposibilitatea de a lua măsurile necesare pentru prevenirea pericolului și dacă situația impune în mod imperativ măsuri independente imediate în anumite zone ale teritoriului federal, guvernele landurilor sau autoritățile ori reprezentanții desemnați de acestea sunt autorizați, în limita sferei lor de competență, să ia măsurile prevăzute în alineatul 1 al articolului 115f.

2. Măsurile prevăzute la alineatul 1 din acest articol pot fi anulate oricând de Guvernul Federal sau de ministrii-președinți ai landurilor, cu privire la autoritățile landurilor și autoritățile federale subordonate.

Art. 115k. IERARHIA ȘI DURATA DISPOZIȚIILOR REFERITOARE LA SITUAȚIILE DE URGENȚĂ

1. Legile adoptate conform articolelor 115c, 115e și 115g, cât și instrumentele de reglementare emise în baza acestor legi, suspendă aplicarea legii contrare, atât timp cât acestea sunt în vigoare. Această dispoziție nu se aplică legii anterioare adoptate conform articolelor 115c, 115e sau 115g.

2. Legile adoptate de Comisia mixtă, cât și instrumentele de reglementare emise în baza acestor legi încetează să mai fie valabile în cel mult șase luni de la încetarea stării de apărare.

3. Legile care conțin dispoziții care se abat de la articolele 91a, 91b, 104a, 106 și 107 se aplică cel mult până la sfârșitul celui de-al doilea an fiscal care urmează încetării stării de apărare. După respectiva încetare, ele pot, cu acordul Bundesratului, să fie modificate printr-o lege federală, pentru a reveni la dispozițiile din capitolele VIIIa și X.

Art. 115l. ANULAREA MĂSURILOR DE URGENȚĂ – ÎNCHEIEREA PĂCII

1. Bundestagul, cu acordul Bundesratului, poate oricând anula legile adoptate de Comisia mixtă. Bundesratul poate solicita ca Bundestagul să ia o

decizie asupra acestei probleme. Toate măsurile luate de Comisia mixtă sau de Guvernul Federal pentru prevenirea unui pericol sunt anulate dacă Bundestagul și Bundesratul decid astfel.

2. Bundestagul, cu acordul Bundesratului, poate declara oricând încetarea stării de apărare, printr-o decizie care urmează a fi încuviințată de Președintele Federal. Bundesratul poate solicita ca Bundestagul să ia o decizie asupra acestei probleme. Starea de apărare se declară imediat ca fiind încetată, dacă condițiile pentru declararea ei nu mai există.

3. Încheierea păcii este stabilită printr-o lege federală.

CAPITOLUL XI

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 116. DEFINIȚIA TERMENULUI „PERSONĂ GERMANĂ” – RESTABILIREA CETĂȚENIEI

1. Cu excepția altor prevederi contrare ale legii, este german, în sensul prezentei Legi fundamentale, persoana care posedă cetățenie germană sau care a fost primită pe teritoriul Reich-ului german până la 31 decembrie 1937, în calitate de refugiat sau de expulzat, de origine etnică germană, sau în calitate de soț sau descendent al unei asemenea persoane.

2. Foștilor cetățeni germani, care între 30 ianuarie 1933 și 8 mai 1945 au fost privați de cetățenia lor din motive politice, rasiale sau religioase, și descendenților acestora li se restabilește cetățenia, la cerere. Se consideră că aceștia nu și-au pierdut niciodată cetățenia, dacă și-au stabilit domiciliul în Germania după 8 mai 1945 și dacă nu și-au exprimat o intenție contrară.

Art. 117. SUSPENDAREA INTRĂRII ÎN VIGOARE A DOUĂ DREPTURI FUNDAMENTALE

1. Dreptul contrar alineatului 2 din articolul 3 al prezentei Legi fundamentale rămâne în vigoare până la armonizarea acesteia cu dispoziția respectivă, dar nu mai târziu de 31 martie 1953.

2. Legile care restricționează libertatea de circulație, ținând cont de criza actuală de locuințe, rămân în vigoare până la abrogarea lor printr-o lege federală.

Art. 118. NOUA DELIMITARE A REGIUNILOR BADEN ȘI WÜRTTEMBERG

Împărțirea teritoriului care cuprinde Baden, Württemberg-Baden și Württemberg-Hohenzollern în landuri poate fi revizuită, fără a ține cont de dispozițiile articolului 29, prin acordul landurilor în cauză. Dacă nu se ajunge la un acord, revizuirea este realizată printr-o lege federală, care prevede un referendum consultativ.

Art. 118a. NOUA DELIMITARE A REGIUNILOR BERLIN ȘI BRANDENBURG

Împărțirea teritoriului care cuprinde Berlin și Brandenburg în landuri poate fi revizuită, fără a ține cont de dispozițiile articolului 29, prin acordul celor două landuri, cu participarea locuitorilor acestora cu drept de vot.

Art. 119. PERSOANELE REFUGIATE ȘI EXPATRIATE

În materie de persoane refugiate și expatriate, în special cu privire la distribuirea acestora între landuri, Guvernul Federal, cu acordul Bundesratului, poate emite instrumente de reglementare cu forță de lege, în așteptarea soluționării problemei de o lege federală. În acest sens, Guvernul Federal poate fi autorizat să emită instrucțiuni specifice în cazurile speciale. Dacă timpul nu este esențial, aceste instrucțiuni sunt adresate autorităților supreme ale landurilor.

Art. 120. COSTURILE CAUZATE DE OCUPAȚIE – CHELTUIELILE REZULTATE DIN RĂZBOI

1. Federația suportă cheltuielile aferente costurilor cauzate de ocupație și alte sarcini interne și externe rezultate din război, așa cum sunt reglementate în detaliu în legile federale. În măsura în care aceste sarcini de război au fost reglementate prin legi federale în vigoare la 1 octombrie 1969 sau înainte de această dată, Federația și landurile suportă aceste cheltuieli în proporția stabilită prin respectivele legi federale. În măsura în care sarcini aferente războiului, care nu au fost și nici nu vor fi reglementate prin legi federale, au fost suportate de landuri, de municipalități (asociații de municipalități) sau de alte entități care exercită funcțiile landurilor sau municipiilor la 1 octombrie 1965 sau înainte de această dată, Federația nu este obligată să le suporte după această dată. Federația răspunde pentru subvențiile acordate pentru acoperirea costurilor asociate asigurărilor sociale, inclusiv asigurările de șomaj și asistența publică pentru șomeri. Distribuirea cheltuielilor de război între Federație și landurile menționate în acest alineat nu este interpretată în sensul afectării vreunei legi referitoare la cererile de compensație pentru pagubele cauzate de război.

2. Veniturile trec la Federație când aceasta își asumă răspunderea pentru cheltuielile specificate în acest articol.

Art. 120a. EGALIZAREA CHELTUIELILOR

1. Cu acordul Bundesratului, legile care implementează egalizarea cheltuielilor pot prevedea, referitor la plățile de egalizare, ca acestea să fie efectuate parțial de Federație și parțial de landuri prin împuternicire federală și ca prerogativele relevante conferite Guvernului Federal și autorităților federale supreme competente, în baza articolului 85, să fie delegate, total sau parțial, Oficiului Federal pentru Egalizarea Cheltuielilor. Pentru a exercita aceste prerogative, Oficiul Federal pentru Egalizarea Cheltuielilor nu are nevoie de acordul Bundesratului; cu excepția cazurilor urgente, instrucțiunile acestuia sunt date autorităților supreme ale landurilor (oficiile landurilor pentru egalizarea cheltuielilor).

2. A doua teză a alineatului 3 din articolul 87 nu este afectată de această dispoziție.

Art. 121. DEFINIȚIA TERMENULUI „MAJORITATEA MEMBRILOR”

În sensul prezentei Legi fundamentale, majoritatea membrilor Bundestagului și majoritatea membrilor Convenției Federale înseamnă majoritatea numerică a membrilor acestora, specificată prin lege.

Art. 122. DATA TRANSFERULUI PUTERILOR LEGISLATIVE

1. De la data la care Bundestagul se reunește pentru prima oară, legile sunt adoptate doar de organele legislative recunoscute prin prezenta Legei fundamentale.

2. Organele legislative și instituțiile care participă la procesul legislativ în calitate de organe consultative, a căror competență expiră în baza alineatului 1 al acestui articol, sunt dizolvate începând cu acea dată.

Art. 123. APLICABILITATEA CONTINUĂ A LEGII PREEXISTENTE

1. Legea în vigoare înainte de prima reuniune a Bundestagului rămâne în vigoare, în măsura în care nu vine în contradicție cu prezenta Legei fundamentale.

2. Sub rezerva tuturor drepturilor și obiecțiilor părților interesate, tratatele încheiate de Reich-ul german cu privire la chestiuni aflate în sfera de competență legislativă a landurilor, în baza acestei Legi fundamentale, rămân în vigoare, cu condiția ca ele să fie și să continue să fie valabile, conform principiilor generale de drept, până la încheierea de noi tratate de autoritățile competente în baza acestei Legi fundamentale sau până ce acestea încetează într-un alt fel, în conformitate cu dispozițiile lor.

Art. 124. APLICABILITATEA CONTINUĂ A LEGII ÎN SFERA COMPETENȚEI LEGISLATIVE EXCLUSIVE

Legea referitoare la problemele care intră în sfera de competență legislativă exclusivă a Federației devine lege federală în domeniul în care ea se aplică.

Art. 125. APLICABILITATEA CONTINUĂ A LEGII ÎN SFERA COMPETENȚEI LEGISLATIVE CONCURENTE

Legea referitoare la problemele care intră în sfera de competență legislativă concurentă a Federației devine lege federală în domeniul în care ea se aplică:

1. în măsura în care se aplică uniform într-una sau mai multe zone de ocupație;
2. în măsura în care este o lege prin care legea fostului Reich a fost modificată după 8 mai 1945.

Art. 125a. APLICABILITATEA CONTINUĂ A LEGII FEDERALE – ÎNLOCUIREA CU LEGEA LANDULUI

1. Legea care a fost adoptată ca federală, dar care, în virtutea modificării alineatului 1 din articolul 74, a introducerii tezei a șaptea din alineatul 1 al

articolului 84, a tezei a doua din alineatul 1 al articolului 85 sau a tezei a doua din alineatul 2a din articolul 105 sau din cauza abrogării articolelor 74a, 75 sau a tezei a doua din alineatul 3 al articolului 98, nu a mai putut fi emisă ca lege federală, rămâne în vigoare ca lege federală. Aceasta poate fi înlocuită prin lege.

2. Legea care a fost adoptată în virtutea alineatului 2 din articolul 72, așa cum a fost în vigoare până la 15 noiembrie 1994, dar care, din cauza modificării alineatului 2 al articolului 72 nu a mai putut fi adoptată ca lege federală, continuă să rămână în vigoare ca lege federală. O lege federală poate prevedea că poate fi înlocuită prin legea landului.

3. Legea care a fost adoptată ca lege a landului dar care, din cauza modificării articolului 73, nu a mai putut fi adoptată ca lege a landului continuă să rămână în vigoare ca lege a landului. Aceasta poate fi înlocuită de legea federală.

Art. 125b. APPLICABILITATEA CONTINUĂ A LEGILOR CADRU – PUTEREA DE ABATERE A LANDURILOR

1. Legea care a fost adoptată în virtutea articolului 75, așa cum a fost în vigoare până la 1 septembrie 2006, și care a putut fi adoptată ca lege federală chiar și după această dată, rămâne în vigoare ca lege federală. Puterile și obligațiile de legiferare ale landurilor rămân neafectate în această privință. În domeniile menționate în prima teză din alineatul 3 al articolului 72, landurile pot adopta reglementări care se abat de la această lege; totuși, în acele domenii acoperite de punctele 2, 5 și 6 din prima teză a articolului 72, landurile pot proceda astfel, doar dacă și în măsura în care Federația și-a exercitat puterea de legiferare după 1 septembrie 2006, în domeniile acoperite de punctele 2 și 5, cu începere de la 1 ianuarie 2010 cel târziu, și în domeniile din clauza 6, cu începere de la 1 august 2008 cel târziu.

2. Landurile pot adopta reglementări care se abat de la reglementările federale adoptate conform alineatului 1 din articolul 84, așa cum acesta a fost în vigoare până la 1 septembrie 2006; totuși, până la 31 decembrie 2008, acestea se pot abate de la reglementările legate de procedura administrativă, doar dacă reglementările legate de procedura administrativă din legea federală relevantă au fost modificate după 1 septembrie 2006.

Art. 125c. APPLICABILITATEA CONTINUĂ A LEGII ÎN SFERA SARCINILOR DE INTERES COMUN

1. Legea care a fost adoptat în virtutea alineatului 2 din articolul 91a coroborat cu punctul 1 din alineatul 1, așa cum a fost în vigoare până la 1 septembrie 2006, continuă să rămână în vigoare până la 31 decembrie 2006.

2. Reglementările adoptate în domeniile finanțării transportului municipal și promovării locuințelor sociale, în baza alineatului 4 din articolul 104a, așa cum au fost în vigoare până la 1 septembrie 2006, rămân în vigoare până la 31 decembrie 2006. Reglementările adoptate cu privire la finanțarea transportului municipal pentru programe speciale, în baza alineatului 1 din articolul 6 din Legea pentru finanțarea transportului municipal, cât și alte reglementări adoptate

conform alineatului 4 din articolul 104a, așa cum au fost în vigoare până la 1 septembrie 2006, rămân în vigoare până la 31 decembrie 2019, cu condiția ca o abrogare anterioară să nu fi fost sau să nu fie stabilită.

**Art. 126. HOTĂRÂREA REFERITOARE LA APLICABILITATEA CONTINUĂ
A LEGII CA LEGE FEDERALĂ**

Dezacordurile legate de aplicarea în continuare ca lege federală, sunt soluționate de Curtea Constituțională Federală.

Art. 127. EXTINDEREA LEGII ÎN ZONA FRANCEZĂ ȘI BERLIN

În termen de un an de la promulgarea prezentei Legi fundamentale, Guvernul Federal, cu acordul guvernelor landurilor în cauză, poate extinde orice lege a Administrației Regiunii Economice Combinată asupra landurilor Baden, Berlinul extins, Rhineland-Palatinat și Württemberg-Hohenzollern, în măsura în care aceasta rămâne în vigoare ca drept federal, în baza articolelor 124 sau 125.

Art. 128. AUTORITATEA CONTINUĂ DE A EMITE INSTRUCȚIUNI

În măsura în care dreptul care rămâne în vigoare acordă autoritate pentru emiterea instrucțiunilor în sensul alineatului 5 din articolul 84, această autoritate rămâne în vigoare până când o altă lege prevede altfel.

Art. 129. AUTORITATEA CONTINUĂ DE A EMITE ACTE NORMATIVE

1. În măsura în care dispozițiile legale care rămân în vigoare ca drept federal acordă autoritate pentru emiterea de instrumente de reglementare sau de norme administrative generale sau pentru luarea de decizii administrative în anumite cazuri, respectivele prerogative sunt transferate autorităților care de acum înainte au competența asupra problemei. În caz de dubiu, Guvernul Federal decide în acord cu Bundesratul; aceste decizii sunt publicate.

2. În măsura în care dispozițiile legale care rămân în vigoare ca drept de land acordă această autoritate, ea este exercitată de autoritățile competente în baza dreptului de land.

3. În măsura în care dispozițiile legale în sensul alineatelor 1 și 2 din acest articol acordă autoritate pentru modificarea sau completarea respectivelor dispoziții sau pentru emiterea de dispoziții legale care au forță de lege, se consideră că autoritatea respectivă a încetat.

4. Dispozițiile alineatelor 1 și 2 din acest articol se aplică *mutatis mutandis* dispozițiilor legale care se referă la dispoziții care nu mai sunt în vigoare sau la instituții care nu mai există.

Art. 130. TRANSFERUL INSTITUȚIILOR ADMINISTRATIVE EXISTENTE

1. Agențiile administrative și alte instituții care deservește administrația publică sau administrația judiciară și care nu se bazează pe legea landului sau pe acordurile dintre landuri, precum și Uniunea Administrativă a Căilor Ferate din Germania de Sud-Vest și Consiliul Administrativ pentru Servicii de Poștă și Telecomunicații pentru Zona de Ocupație Franceză sunt puse sub controlul

Guvernului Federal. Guvernul Federal, cu acordul Bundesratului, se ocupă de transferul, dizolvarea sau lichidarea acestora.

2. Autoritatea disciplinară supremă pentru personalul acestor organe administrative și instituții este ministrul federal de resort.

3. Persoanele juridice și instituțiile de drept public, nesubordonate direct unui land și care nu se bazează pe acordurile dintre landuri, se află sub supravegherea autorității federale supreme competente.

Art. 131. PERSOANELE CARE AU LUCRAT ÎN SERVICIUL PUBLIC

Raporturile juridice ale persoanelor, inclusiv persoanele refugiate și expatriate, care la 8 mai 1945 erau angajate în serviciul public, care au părăsit serviciul din alte motive decât cele recunoscute de reglementările serviciului public sau de contractele colective de muncă și care nu au fost încă repuse în drepturi sau care sunt angajate în funcții care nu corespund acelor pe care le-au avut anterior, sunt reglementate printr-o lege federală. Aceeași dispoziție se aplică *mutatis mutandis* persoanelor, inclusiv celor refugiate și expatriate, care la 8 mai 1945 aveau dreptul la pensii și beneficii conexe și care, din alte motive decât cele recunoscute de reglementările serviciului public sau de contractele colective de muncă, nu mai primesc respectiva pensie sau beneficiile aferente. Până la intrarea în vigoare a legii federale relevante, nu se pot depune reclamații, cu excepția cazului când legea landului prevede altfel.

Art. 132. PENSIONAREA FUNCȚIONARILOR PUBLICI

1. Funcționarii publici și judecătorii care se bucură de mandat pe viață în momentul intrării în vigoare a prezentei Legi fundamentale pot, în termen de șase luni de la prima reuniune a Bundestagului, să se pensioneze, să fie suspendați sau transferați în funcții remunerate inferior, dacă nu posedă aptitudinile personale sau profesionale necesare funcțiilor curente. Această dispoziție se aplică *mutatis mutandis* angajaților publici salariați, alții decât funcționarii publici sau judecătorii, a căror angajare nu poate înceta în mod discreționar. În cazul angajaților salariați a căror angajare poate înceta în mod discreționar, perioadele de preaviz mai mari decât cele stabilite prin contractele colective de muncă pot fi anulate în cadrul aceleiași perioade.

2. Dispoziția anterioară nu se aplică membrilor din serviciul public care nu sunt afectați de dispozițiile referitoare la „Eliberarea de socialismul național și de militarism” sau care sunt victime recunoscute ale socialismului național, în absența unor motive personale importante.

3. Persoanele afectate pot recurge la acțiuni în instanță, conform alineatului 4 din articolul 19.

4. Detaliile sunt specificate într-un instrument de reglementare emis de Guvernul Federal, cu acordul Bundesratului.

Art. 133. SUCCESIUNEA LA ADMINISTRAREA REGIUNII ECONOMICE UNITE

Federația succede la drepturile și obligațiile Administrației Regiunii Economice Unite.

Art. 134. SUCCESIUNEA LA BUNURILE REICH-ULUI

1. Bunurile Reich-ului devin, în principiu, bunuri federale.

2. În măsura în care aceste bunuri au fost inițial destinate utilizării pentru sarcini administrative neîncredințate Federației în baza prezentei Legi fundamentale, acestea sunt transferate fără compensație autorităților responsabile cu aceste sarcini în prezent și, în măsura în care aceste bunuri nu sunt folosite, nici măcar temporar, pentru sarcinile administrative care sunt îndeplinite actualmente de landuri, în baza prezentei Legi fundamentale, ele sunt transferate landurilor. De asemenea, Federația poate transfera aceste bunuri landurilor.

3. Bunurile care au fost puse la dispoziția Reich-ului, fără ca landurile sau localitățile (asociațiile de localități) să primească vreo compensație, sunt returnate acelor landuri sau localități (asociații de localități), în măsura în care Federația nu le solicită pentru propriile scopuri administrative.

4. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

Art. 135. BUNURILE ÎN CAZUL MODIFICĂRILOR TERITORIALE ÎNTRE LANDURI

1. În cazul în care, după 8 mai 1945 și înainte de data intrării în vigoare a prezentei Legi fundamentale, o zonă a trecut de la un land la altul, landul căruia îi aparține acum zona are dreptul la bunurile landului căruia i-au aparținut anterior și care se află în respectiva zonă.

2. Bunurile landurilor sau ale altor persoane juridice sau instituții de drept public care nu mai există, în măsura în care ele au fost destinate inițial utilizării în principal pentru sarcini administrative sau care nu sunt utilizate astfel actualmente, nici măcar temporar, trec la landul, persoana juridică sau instituția care îndeplinește astăzi aceste sarcini.

3. Proprietățile imobiliare ale landurilor care nu mai există, inclusiv dependențele, trec la landul pe teritoriul căruia se află, în măsura în care ele nu se numără printre bunurile deja menționate în alineatul 1 din acest articol.

4. În măsura în care un interes major al Federației sau un interes particular al unei regiuni o impune, o lege federală se poate abate de la normele prevăzute în alineatele 1 până la 3 din acest articol.

5. În toate celelalte privințe, succesiunea și transferul bunurilor, în măsura în care acestea nu au fost efectuate înainte de 1 ianuarie 1952 printr-un acord dintre landurile afectate sau persoanele juridice ori instituțiile de drept public, sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

6. Participațiile fostului land Prussia în întreprinderile de drept privat trec la Federație. Detaliile sunt prevăzute într-o lege federală, care se poate abate de la această dispoziție.

7. În măsura în care bunurile, care la data intrării în vigoare a prezentei Legi fundamentale revin unui land sau unei entități ori instituții de drept public, conform alineatelor 1 până la 3 din acest articol, au fost utilizate conform unei

legi a landului sau în orice altă manieră de partea astfel îndreptățită, transferul bunurilor se consideră ca efectuat înaintea acestei utilizări.

Art. 135a. DATORII VECHI

1. Legislația federală adoptată conform alineatului 4 din articolul 134 sau alineatului 5 din articolul 135 poate prevedea totodată ca următoarele datorii să nu fie plătite sau ca ele să fie plătite doar parțial:

1. datoriile Reich-ului, ale fostului land Prussia sau ale altor persoane juridice și instituții de drept public care nu mai există;
2. datoriile Federației sau ale persoanelor juridice și instituțiilor de drept public care se referă la transferul bunurilor, în baza articolelor 89, 90, 134 sau 135, și datoriile acestor organisme, care rezultă din măsurile luate de organismele desemnate în clauza 1;
3. datoriile landurilor sau municipalităților (asociațiilor de municipalități), care au rezultat din măsurile luate de acestea înainte de 1 august 1945, în cadrul funcțiilor administrative care reveneau Reich-ului sau care erau delegate de acesta pentru respectarea ordinelor puterilor ocupacioniste sau pentru încetarea stării de urgență rezultate din război.

2. Alineatul 1 din acest articol se aplică *mutatis mutandis* datorii Republicii Democrată Germania sau instituțiilor sale, cât și datorii Federației sau ale altor persoane juridice și instituții de drept public care se referă la transferul bunurilor Republicii Democrată Germania Federație, landuri sau municipalități și datorii rezultate din măsurile luate de Republica Democrată Germania sau de instituțiile sale.

Art. 136. PRIMA REUNIUNE A BUNDES RATULUI

1. Bundesratul se reunește pentru prima oară la data la care Bundestagul se reunește pentru prima oară.

2. Până la alegerea primului Președinte Federal, puterile acestuia sunt exercitate de Președintele Bundesratului. Acesta nu are autoritatea de a dizolva Bundestagul.

Art. 137. DREPTUL ANGAJAȚILOR STATULUI DE A CANDIDA LA ALEGERI

1. Dreptul funcționarilor publici, al altor lucrători salariați, al membrilor profesioniști sau voluntari ai forțelor armate și al judecătorilor de a candida la alegerile organizate în Federație, landuri sau municipalități poate fi restricționat prin lege.

2. Alegerile primului Bundestag, primei Convenții Federale și primului Președinte Federal sunt guvernate de o lege electorală care urmează a fi adoptată de Consiliul Parlamentar.

3. Până la înființarea Curții Constituționale Federale, autoritatea acesteia, în temeiul alineatului 2 al articolului 41, este exercitată de Înalta Curte Germană pentru Regiunea Economică Combinată, care ia decizii conform normelor sale de procedură.

Art. 138. NOTARII DIN SUDUL GERMANIEI

Modificările normelor care guvernează profesia de notar, așa cum se exercită aceasta acum în landurile Baden, Bavaria, Württemberg-Baden și Württemberg-Hohenzollern, necesită acordul guvernelor acestor landuri.

Art. 139. APLICABILITATEA CONTINUĂ A DISPOZIȚIILOR REFERITOARE LA DENAZIFICARE

Dispozițiile legale adoptate pentru „eliberarea poporului german de socialismul naționalist și militarism” nu sunt afectate de dispozițiile prezentei Legi fundamentale.

Art. 140. LEGEA PRIVIND CONFESIUNILE RELIGIOASE

Dispozițiile articolelor 136 – 139 și 141 din Constituția Germaniei de la 11 august 1919 fac parte integrantă din această Lege fundamentală.

Art. 141. „CLAUZA BREMEN”

Prima teză a alineatului 3 din articolul 7 nu se aplică în niciun land în care legea landului prevedea altfel la 1 ianuarie 1949.

Art. 142. REZERVA ÎN FAVOAREA DREPTURILOR FUNDAMENTALE DIN CONSTITUȚIILE LANDURILOR

Sub rezerva articolului 31, dispozițiile constituțiilor landurilor rămân, de asemenea, în vigoare, în măsura în care ele garantează drepturile fundamentale, în conformitate cu articolele 1 – 18 din această Lege fundamentală.

Art. 142a

Abrogat.

Art. 143. DURATA ABATERILOR DE LA LEGEA FUNDAMENTALĂ

1. Legea din teritoriul specificat în articolul 3 din Tratatul de Unificare se poate abate de la dispozițiile prezentei Legi fundamentale, pentru o perioadă care nu depășește data de 31 decembrie 1992, în măsura în care și atât timp cât circumstanțe dispartate fac imposibilă respectarea totală a acestora. Abaterile nu trebuie să încalce alineatul 2 din articolul 19 și trebuie să fie compatibile cu principiile specificate în alineatul 3 din articolul 79.

2. Abaterile de la capitolele II, VIII, VIIIa, IX, X și XI sunt admise pentru o perioadă care nu depășește data de 31 decembrie 1995.

3. Independent de alineatele 1 și 2 ale acestui articol, articolul 41 din Tratatul de Unificare și normele pentru implementarea acestuia rămân în vigoare, în măsura în care ele prevăd ireversibilitatea actelor care interferează cu drepturile de proprietate din teritoriul specificat în articolul 3 din acest tratat.

Art. 143a. PUTEREA LEGISLATIVĂ EXCLUSIVĂ REFERITOARE LA CĂILE FERATE FEDERALE

1. Federația are competență exclusivă de legiferare cu privire la toate aspectele rezultate din transformarea căilor ferate federale administrate de Federație

în întreprinderi comerciale. Alineatul 5 din articolul 87e se aplică *mutatis mutandis*. Funcționarii publici angajați de căile ferate federale pot fi repartizați, printr-o lege, să presteze servicii la căile ferate federale de drept privat, fără a aduce atingere statutului lor legal sau responsabilității angajatorului lor.

2. Legile adoptate conform alineatului 1 din acest articol sunt aplicate de Federație.

3. Federația continuă să fie responsabilă pentru serviciile locale pentru călători ale fostelor căi ferate federale până la 31 decembrie 1995. Aceeași dispoziție se aplică funcțiilor corespunzătoare ale administrației transportului feroviar. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

Art. 143b. PRIVATIZAREA DEUTSCHE BUNDEPOST

1. Trustul Deutsche Bundespost se transformă în întreprinderi de drept privat, conform unei legi federale. Federația are puterea exclusivă de legiferare cu privire la toate chestiunile rezultate din această transformare.

2. Drepturile exclusive ale Federației, existente înainte de transformare, pot fi transferate printr-o lege federală, pentru o perioadă de tranziție, întreprinderilor care succed Deutsche Bundespost Postdienst și Deutsche Bundespost Telekom. Federația nu poate renunța la pachetul său majoritar în întreprinderea care succede Deutsche Bundespost Postdienst timp de cel puțin cinci ani de la intrarea în vigoare a legii. Pentru a proceda astfel, este nevoie de o lege federală care are acordul Bundesratului.

3. Funcționarilor publici federali angajați de Deutsche Bundespost li se acordă funcții în întreprinderile private care succed acesteia, fără a aduce atingere statutului lor legal sau responsabilității angajatorului lor. Întreprinderile exercită autoritatea angajatorului. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală.

Art. 143c. COMPENSAȚIA PENTRU ÎNCETAREA SARCINILOR DE INTERES COMUN

1. De la 1 ianuarie 2007 și până la 31 decembrie 2019, landurile au dreptul să primească plăți anuale de la bugetul federal, sub formă de compensație, pentru pierderea contribuțiilor financiare ale Federației, rezultate din anularea sarcinilor de interes comun având ca obiect extinderea și construirea instituțiilor de învățământ superior, inclusiv spitale universitare și planificare educațională, cât și pentru pierderea asistenței financiare pentru îmbunătățirea infrastructurii rutiere municipale și pentru promovarea locuințelor sociale. Până la 31 decembrie 2013, aceste sume sunt stabilite prin calcularea mediei contribuției financiare a Federației pentru anii 2000 – 2008.

2. Până la 31 decembrie 2013, plățile conform alineatului 1 sunt distribuite între landuri sub formă de:

1. plăți anuale fixe a căror valoare este stabilită conform contribuției medii a fiecărui land în perioada 2000 – 2003;
2. plăți destinate pentru zona funcțională a fostei finanțări comune.

3. Până la sfârșitul anului 2013, Federația și landurile analizează măsura în care finanțarea alocată landurilor, conform alineatului 1, este încă adecvată și necesară pentru îndeplinirea de acestea a sarcinilor lor. Începând cu 1 ianuarie 2014, alocarea mijloacelor financiare acordate conform alineatului 1 încetează, în conformitate cu clauza 2 din alineatul 2; alocarea pentru volumul de mijloace pentru scopuri investiționale rămâne neschimbată. Acordurile rezultate din Pactul de Solidaritate II rămân neschimbate.

4. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

Art. 143d. DISPOZIȚII TRANZITORII PRIVIND ASISTENȚA PENTRU CONSOLIDARE

1. Articolele 109 și 115 din versiunea în vigoare până la 31 iulie 2009 se aplică pentru ultima oară bugetului pe anul 2010. articolele 109 și 115 din versiunea în vigoare de la 1 august 2009 se aplică pentru prima oară bugetului pe anul 2011; autorizările de debit, existente la 31 decembrie 2010, pentru anumite trusturi deja înființate rămân neafectate. În perioada 1 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2019, landurile pot să se abată de la dispozițiile alineatului 3 din articolul 109, conform reglementărilor în vigoare ale acestora. Bugetele landurilor urmează a fi planificate, astfel încât bugetul pe anul 2020 să îndeplinească cerințele celei de-a cincea teze a alineatului 3 din articolul 109. În perioada 1 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2015, Federația poate să se abată de la dispozițiile tezei a doua din alineatul 2 al articolului 115. Reducerea deficitelor existente trebuie să înceapă cu bugetul anului 2011. Bugetele anuale urmează a fi planificate, astfel încât bugetul pe anul 2016 să îndeplinească cerința din a doua teză a alineatului 2 din articolul 115; detaliile sunt reglementate prin legea federală.

2. Ca sprijin pentru respectarea dispozițiilor alineatului 3 din articolul 109, după 1 ianuarie 2020, landurile Berlin, Bremen, Saarland, Saxony-Anhalt și Schleswig-Holstein pot primi, în perioada 2011-2019, fonduri pentru consolidare de la bugetul federal în valoare totală de 800 milioane euro anual. Sumele respective sunt de 300 milioane pentru Bremen, 260 milioane euro pentru Saarland și 80 milioane euro pentru Berlin, Saxony-Anhalt și Schleswig-Holstein. Plățile cu titlu de ajutor sunt alocate pe baza unui acord administrativ, conform termenilor unei legi federale care necesită acordul Bundesratului. Aceste alocări impun reducerea completă a deficitelor financiare până la sfârșitul anului 2020. Detaliile, în special măsurile anuale care urmează a fi luate pentru reducerea deficitelor financiare, supravegherea reducerii deficitelor financiare de Consiliul de Stabilitate, împreună cu consecințele apărute în cazul nerealizării pas cu pas a reducerii, sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului și printr-un acord administrativ. Nu se poate face o alocare simultană de sprijin pentru consolidare și sprijin pentru dezvoltare pe motivele unei urgențe bugetare extreme.

3. Cheltuielile financiare rezultate din alocarea asistenței pentru consolidare sunt suportate în mod egal de Federație și landuri, urmând a fi finanțate din partea care le revine acestora din taxa pe valoare adăugată. Detaliile sunt reglementate printr-o lege federală care necesită acordul Bundesratului.

Art. 144. RATIFICAREA LEGII FUNDAMENTALE – BERLIN

1. Prezenta Lege fundamentală necesită ratificarea de parlamentele a două treimi dintre landurile germane în care ea se aplică inițial.

2. În măsura în care aplicarea acestei Legi fundamentale se supune restricțiilor în oricare dintre landurile menționate în articolul 23 sau în oricare parte a acestuia, respectivul land sau respectiva parte a acestuia are dreptul să trimită reprezentanți la Bundestag, conform articolului 38, și la Bundesrat, conform articolului 50.

Art. 145. INTRAREA ÎN VIGOARE A LEGII FUNDAMENTALE

1. Consiliul Parlamentar, cu participarea membrilor pentru Berlin extins, confirmă ratificarea acestei Legi fundamentale în ședința publică, o certifică și o promulgă.

2. Prezenta Lege fundamentală intră în vigoare la sfârșitul zilei în care ea a fost promulgată.

3. Aceasta este publicată în Jurnalul Oficial Federal.

Art. 146. DURATA LEGII FUNDAMENTALE

Prezenta Lege fundamentală care, de la obținerea unității și libertății Germaniei, se aplică întregului popor german, încetează să se aplice în ziua în care intră în vigoare o Constituție liber adoptată de poporul german.

EXTRASE DIN CONSTITUȚIA GERMANĂ de la 11 august 1919 (Constituția de la Weimar)

[...]

Religia și societățile religioase

Art. 136

1. Drepturile și obligațiile civile și politice nu depind și nici nu sunt restricționate de exercitarea libertății religioase.

2. Exercițarea drepturilor civile și politice și eligibilitatea pentru funcția publică sunt independente de apartenența religioasă.

3. Niciunei persoane nu i se poate impune să-și divulge convingerile religioase. Autoritățile au dreptul să ancheteze apartenența unei persoane la o societate religioasă, doar în măsura în care drepturile sau obligațiile depind de aceasta sau dacă acest lucru este cerut printr-un sondaj statistic autorizat de lege.

4. Nicio persoană nu poate fi obligată să efectueze un act religios sau o ceremonie, să participe la exerciții religioase sau să depună un jurământ religios.

Art. 137

1. Nu există biserici de stat.

2. Libertatea de a forma societăți religioase este garantată. Unirea societăților religioase de pe teritoriul Reich-ului nu se supune niciunei restricții.

3. Societățile religioase își reglementează și administrează afacerile în mod independent, în limitele legii care li se aplică. Acestea conferă funcții fără participarea statului sau a comunității civile.

4. Societățile religioase dobândesc personalitate juridică conform dispozițiilor generale ale legii civile.

5. Societățile religioase rămân persoane juridice de drept public, în măsura în care ele s-au bucurat de acest statut în trecut. Altor societăți religioase li se acordă aceleași drepturi la cerere, dacă structura și numărul membrilor lor asigură permanența acestora. Dacă două sau mai multe societăți religioase de drept public se unesc într-o singură organizație, aceasta va fi tot o entitate de drept public.

6. Societățile religioase care sunt persoane juridice de drept public au dreptul să perceapă taxe pe baza listelor de impozitare civilă, conform legii landului.

7. Asociațiile a căror scop este promovarea unui crez filosofic au același statut cu societățile religioase.

8. Reglementarea ulterioară necesară punerii în aplicare a acestor dispoziții este o chestiune ce ține de competența legislației landului.

Art. 138

1. Drepturile societăților religioase la subvenții publice în temeiul unei legi, a unui contract sau a unei alocări speciale sunt preschimbate prin legislația landurilor. Principiile care guvernează această preschimbare sunt stabilite de Reich.

2. Drepturile de proprietate și alte drepturi ale societăților sau asociațiilor religioase în instituțiile, fundațiile lor și alte bunuri dedicate venerării, educației sau carității sunt garantate.

Art. 139

Duminicile și sărbătorile recunoscute de stat rămân protejate prin lege ca zile de odihnă și de progres spiritual.

[...]

Art. 141

În măsura în care există nevoia de servicii religioase și de activitate pastorală în armată, spitale, închisori sau alte instituții publice, societățile religioase sunt autorizate să le presteze, fără vreo constrângere.

[...]